

Index Rerum,

Parentes solent maxime indignari, quod filij eum in aequalibus contrahant matrimonium, eosque ex- hære facere. c. 20. n. 25. l. 1.
 Patius, & folgendij, & ligandi est. cap. 5. num. 24. lib. 1.
 Pars fructuum colonica præstatur loco operis, laboris & sumptuum factorum in percipiendis fructibus. c. 8. n. 53. l. 2.
 Parochus etiam penes se habeat denuntiatoriam scripturam, qua specialiter & nominatim quis sit excommunicatus, sibi que præcipiatur, ut ita- tum visis literis teneatur eundem vitare atque de- nuntiare, nihilominus non teneatur eum vitare, do- nec eum denuntiauerit, aut denuntiatum esse con- fiterit. c. 1. n. 41. l. 2.
 Parochus an absoluerit possit subditum à sententia ex- communicationis maioris, cuius absolutio alteri non est reservata, cap. 5. num. 20. & 21. lib. 1. & num. 28. concordia assignatur inter varias opinio- nes. lib. 1.
 Parochus potest absoluerit suos subditos à sententia excommunicationis minori, quæ regulariter à iu- re infertur: & an sacerdos quilibet etiam absque privilegio idem facere possit, c. 6. n. 12. sed quod non possit. n. 7. l. 1.
 Parochus remittens denuntiationes requisitas ad ma- trimonium contrahendum absque licentia ordina- rij, puniri potest. c. 19. n. 3. l. 1.
 Parochus proprius penitentis dicitur parochus pa- rochialis, Episcopus & delegatus in provincia, & ipsius penitentiaris, & Vicarius Generalis, Epif- copi, & Archiepiscopi Cathedralis, & ad quem- libet illorum non petita alterius licentia potest quis recurrere pro penitentia. c. 27. n. 24. l. 1.
 Parochus celebraturus matrimonium, sciens votum simplex alterius contrahentis, quid facere debeat, c. 11. n. 30. lib. 2.
 Parochianus Episcopi dicitur esse quilibet de dice- cesi. c. 27. n. 26. l. 1.
 Parochus non potest exigere à suis subditis stipen- dium pro administratione divinum, sibi tamen oblatum bene potest accipere. c. 29. n. 11. l. 1.
 Parochus licet pro benedictione nuptiarum non pos- set aliquid accipere, sponte tamen oblatum reci- pere potest. c. 29. n. 16. l. 1.
 Parochus si nolit dare licentiam alteri sacerdoti, quod benedicat nuptias, nisi pro pecunia, an simoniam committat. c. 29. n. 17. l. 1.
 Parochiani tenentur in Dominicis & aliis festiuis die- bus subditis missam celebrare, eisdemque quo- cumque tempore opus ac petium fuerit, Sacramen- ta Ecclesiæ ministrare. cap. 30. n. 1. & 3. lib. 1. Sed circa prius dictum standum est consuetudini, ut ibid. n. 32. lib. 1.
 Parochiale ius in quibus consistat. c. 30. n. 2. l. 1.
 Parochiani alieni, qui proprio contempto parocho ad aliam Ecclesiam accedunt ad missam audiendam in Dominicis & aliis festiuis diebus, efficien- di sunt ab Ecclesia, & sacerdos admittens eos, committit quodammodo furtum & rapinam. c. 30. num. 5. & 6. l. 1.
 Parochiani anteneantur in Dominicis, & aliis festiuis diebus audire Missam in propria parochia. cap. 30. n. 8. & seqq. lib. 1. & ibid. num. 15. quando dicatur contemni proprius sacerdos. lib. 1.
 Parochiani ut in solemnitatibus anni præcipiunt suis parochiis intersint Missæ audiendæ, honestum est, c. 30. n. 30. lib. 1.
 Parochiani tenentur à parocho, vel aliis scire dies festos ex præcepto, ieiunia, cæteraque necessaria,

vt ea obseruent, alias peccabunt. cap. 30. num. 33. lib. 1.
 Parochiani iure naturali & diuino tenentur exhibere oblationes presbyteris ministrantibus spiritu- alia, si non habent unde possint necessaria mini- strare, alias secus, nisi stante consuetudine. cap. 21. n. 139. & 140. & ita est intelligenda gloss. in cap. sanctorum 10. q. 1. vt in n. 133. lib. 2.
 Pater iuste potest persuasionibus & cohortationibus impedire filium, ne aliquam in vxorem ignomi- niosè, perperam & sine consilio ducat, dummodo non vi, aut violentia quadam id fiat. c. 20. num. 9. & num. 27. l. 1.
 Pater potest ad tempus matrimonium filij impedire. c. 20. n. 22. lib. 1.
 Pater si filius coequali contrahat, vel meliori sine eius consilio, est conqueri possit, non tamen iuste matrimonium impedire valet. c. 20. n. 29. l. 1.
 Paterfamilias suis infirmis medicum meliorem suo arbitrio eligit, non vero extraneum idem in Epif- copo, qui approbat aliquos ad curandos pecca- tores. c. 17. n. 17. l. 1.
 Patroni Ecclesiastici vel laici audiantur exercentes ius patronatus, confratris, communitatis vel hospitalibus competens. c. 35. n. 30. l. 1.
 Pater filio viuente, qui ingressus fuit religionem, & in ea profectus est, non potest petere suam legitimi- mam à monasterio in bonis filij profecti, nisi dem- um post mortem naturalem ipsius. c. 1. num. 93. & 94. lib. 2.
 Pater monachus, qui post ingressum monasterij vult inter filios testari, non potest plus legitima filijs relinquere, nisi tantundem ipsi monasterio relin- quat: idem est in filiis monachis respectu paren- tum. c. 1. n. 95. lib. 2.
 Pater an per ingressum & professionem monasterij bonorum in communi capax amittat vniuersu- dum, quem iure patriæ potestatis habet in bonis aduentitij filiorum, & consolidetur proprietari, necne. c. 1. n. 97. cum seqq. l. 2.
 Patroni tenentur ad beneficia sui iuris patronatus di- gniores præferre: quod procedit in beneficiis curatis, secus in simplicibus. c. 11. n. 19. & 27. & 28. lib. 2.
 Paulus Parisius consil. 15. num. 26. lib. 1. dicens quod si decimæ tempore collectionis fructuum à sacer- dotibus non petantur, postea peti non possunt, im- probantur. c. 21. n. 44. l. 2.
 Peccata suos debent tenere auctores. cap. 30. num. 15. lib. 2.
 Peccatum mortale secundum Ricard. de Sancto Victo- re, tripliciter distinguitur. c. 7. n. 16. l. 1.
 Peccatum mortaliter propter inobedientiam præcepti iusti superioris, & contrauentionem pœnæ excom- municationis. c. 7. n. 33. l. 1.
 Peccatum qui facit, seruus peccati est. c. 31. num. 3. & quomodo hoc intelligatur. ibid. n. 32. l. 1.
 Peccata in Sabbatho lege Veteri fieri prohibentur, non vero solum opera seruilia. cap. 31. n. 37. & 38. lib. 1.
 Sed contrarium in numeris sequentibus & quomo- do hoc intelligatur. ibid. n. 34. & 37. l. 1.
 Peccat bis, qui diem Dominicum scortis, rixis, & pu- gnis, aliisque obscenis agit, vt docet Concil. Co- lon. cap. 31. n. 6. lib. 1. Sed illud Concilium non est generale, sed tantum provinciale, neque est appro- batum à Sede Apostolica, & in materia iustificatio- nis errauit, vt ibid. n. 36. lib. 1.
 Peccatum mortale nullo speciali præcepto prohibe- tur fieri in die festo. c. 31. n. 10. l. 1.
 Peccare

& Verborum.

Peccare mortaliter nunquam licet. cap. 31. num. 20. lib. 1.
 Peccato mortali infectus non tenetur quouis die fe- sto sub pœna noui peccati ad peccatorum contri- tionem. c. 31. n. 24. lib. 1.
 Peccata voluntatis & operis sunt eiusdem speciei, & solum differunt secundum diuersos gradus, hoc est, secundum maiorem vel minorem malitiam. c. 31. n. 29. lib. 1. vbi n. 31. cap. consideret, in princ. de penitentia dist. 11. interpretatur, & n. 33. cap. 16. Leuitici quomodo intelligatur. lib. 1.
 Peccans mortaliter, dicitur dormire in diuinis literis, & peccans mortaliter, dormire. c. 37. n. 14. lib. 1.
 Peccatum veniale committit, qui se facit ordine in- figurari contra Canones Concil. Trident. sess. 10. cap. 4. & seq. & sess. 7. cap. 10. & 11. cap. 26. num. 25. lib. 1.
 Pecunia etsi pro Baptismo adulti exigi neque dari possit, quia per contumtionem potest saluari: se- cus tamen est pro puero baptizando, quando alius non est, qui possit eum baptizare. c. 29. n. 18. & 19. lib. 1.
 Pecunia dari potest sanctis viris ad impetrandum or- dinis suffragia. c. 29. n. 20. lib. 1.
 Pœnæ non debentur in foro conscientia ante con- demnationem etiam ipsi iure imposita sint. c. 1. n. 23. lib. 1.
 Pœna excommunicationis ipso iure affligit & inhabilitat quoad omnes suas potentias illum, qui in eam incidit absque alia declaratione, trahit nam- que secum executionem paratam. c. 1. n. 37. l. 1.
 Pœna nulla maior est in Ecclesia quam excommuni- catio, quamuis ex sine sit medicinalis. cap. 7. n. 27. lib. 1.
 Pœna statuta aduersus eos, qui de nocte cum armis incedunt, ad hoc vt possit imponi virtute statuti id prohibentis, non sufficit quod probatum sit quem cum armis de nocte incesse, nisi cum eis apprehendantur, & quomodo hoc intelligatur. c. 12. n. 10. 18. & vide num. lib. 1.
 Pœna eius qui se occidit, de qua in iure communi, & in l. 24. tit. 1. part. 7. iunda l. 2. tit. 27. part. 7. an procedat etiam hodie stante l. 8. tit. 23. de los homi- dias, lib. 8. Non. Collect. Regiæ, vel per hanc legem fit correctæ. c. 23. n. 32. & seqq. l. 2.
 Pœna Concil. Agathensis contra clericos. c. 4. n. 60. lib. 2.
 Pœnæ dictæ Concil. Agathensis sic fuerunt dis- iuncte descriptæ, vt discretus index, quem huic vi- tio deditum animaduertit, & quod à communica- tione priuetur, patii pendere, corporali potius sup- plicio castiget. c. 4. n. 62. lib. 2.
 Pœna clerici ingredientis frequenter tabernam. c. 4. n. 68. & 69. lib. 2.
 Pœna clerici frequentantis tabernam est arbitraria, considerando vt hic, &c. c. 4. n. 79. lib. 2.
 Pœna eorum qui per ebrietatem, aut voracitatem, Eu- charistiam euomunt. c. 4. n. 79. lib. 2.
 Pœna resolutionis non ita diuturna debere esse con- tra clericum consilium præbentem homicidio, sicut in vere & proprio occidente. c. 5. n. 4. lib. 2.
 Pœna perpetui carceris imponitur iure Canonico in casibus, in quibus iure ciuili pœna mortis infligitur pro homicidio. c. 5. num. 5. lib. 2.
 Pœna non debetur in conscientia ante condemnatio- nem, etiam si ipso iure imponatur. Hoc limitatur, quando contrarium de mente legislatoris constat, vel non imponitur proprie vt pœna, sed vt quæ- dam conditio vel modus rei tradita. cap. 5. num. 14. & 15. lib. 2. Secundo limitatur, vt procedat in

pœna quæ ad sui executionem aliquam actionem requirit: secus tamen in illa in qua nulla actio re- quiritur, vt cum suis exemplis declaratur. num. 27. vers. 2. principaliter, lib. 2.
 Pœna in foro conscientia quando incurtatur & de- beat ante condemnationem, & quando non, c. 5. num. 28. lib. 2. De pœnis pugnantium per duellum, deque eorum patris, & dominis temporalibus duellum permittentibus, remissive. cap. 6. num. 134. lib. 2.
 Pœna adiecta dationi quantitatis præsumitur in frau- dem vsuratum, quando excedit legitimum modum earum. c. 20. n. 1. lib. 2.
 Pœna conuentionalis, etiam vltra quadruplum exigi potest, secundum opinionem Innocentij, & magis communem. c. 10. n. 2. lib. 2.
 Pœna conuentionalis adiecta obligatione faciendi, vel non faciendi, etiam vltra quadruplum, exigi potest. c. 20. n. 4. lib. 2.
 Pœna conuentionalis de rigore iuris, si excessiua non sit, sed moderata exigi potest, siue interfit, siue non. c. 20. n. 6. l. 2.
 Pœna conuentionalis in contractibus censuibus re- dimibilibus contra morosum census debitorem conuenta hodie non valet per motum proprium Pij V. poterit tamen conueniri vt soluat, quod in exactione consistit expendendum. cap. 20. n. 7. & 8. lib. 2.
 Pœna commissi in eisdem contractibus censuibus adiecta quando valet, & quando non. cap. 20. n. 9. lib. 2.
 Pœna conuentionalis in curia mercatorum vbi pro- ceditur de bono & æquo, an exigi possit quando nihil interest. c. 20. n. 10. & seqq. lib. 2.
 Pœna conuentionalis in conscientia exigi potest, etsi nihil interest, vel etiam vltra id, quod interest, con- currentibus his, de quibus hic. cap. 20. num. 11. 13. & 14. lib. 2.
 Pœnam conuentionalem non tenetur quis soluere, nisi ab eo petatur: secus tamen erit si ab eo petatur. n. 20. n. 12. l. 2.
 Pœna conuentionalis iure Canonico non committi- tur, nisi pro parte non soluta tantum: secus pro parte soluta & adimpleta. c. 20. n. 18. 19. l. 1.
 Pœna merito per statuta, leges, Principum, & consue- tudinem, atque ordinationem oppidorum statuitur contra seindentes & asportantes ligna ex fun- dis priuatis & publicis, necnon & contra depa- scentes prata, nemoraque aliena. c. 27. n. 16. l. 2.
 Pœna æterna aut temporalis spirituali nunquam diu- no iudicio puniri fuerunt, nec punientur innocen- tes ob alterius culpam, nec poterunt humanâ lege puniri. c. 30. n. 18. lib. 2.
 Pœna autem temporalis & corporali quandoque Deus punit filios in hac vita pro peccato parentum ex causis iudicio humano occultis. Ratio autem eius ponitur ibidem, num. 19. quia felicitas talis filij pœ- na, & patii nocet, & filio ad salutem animæ suæ prodest. lib. 2.
 Penitentia voti superueniens statim transacto peri- culo non est indicium ad agnoscendum, quod vo- tum subitum non sit validum. cap. 21. numero 14. lib. 2.
 Penitentia Sacramentum an liceat recipere in arti- culo mortis, vbi alius minister deest, à præfatis ab Ecclesia & hæreticus. c. 1. n. 56. & seqq. & num. 61. & seqq. lib. 1.
 Penitentiaris perpetuus, qui in Ecclesiis Cathedra- libus institui debet, quadraginta annorum esse de- bet. c. 26. n. 40. lib. 1.
 Penio

Index Rerum,

- Pensio est omnis tale annexum fructibus eiusdem praebenda. &c. c. 1. n. 110. l. 1.
- Pensiones annuae ex agris, domib. aliisque praediis beneficii, mortuo eius possessore ad eum pertinent iuxta distinctionem l. defuncta, ff. de usufruct. c. 33. n. 5. lib. 1.
- Pensio ecclesiastica ultimi anni, quo pensionarius decessit, ad quem pertinet, c. 33. num. 6. idem quod in usufructibus, ibi d. num. 3. lib. 1. Sed contra num. 9. & seqq. nempe ut dividatur pro rata. Idem si pensio quotae partis sit, ut in num. 34. sed de stylo Curiae Romanae non soluitur rata pensionis ut in n. 36. lib. 1.
- Pensio ecclesiastica usufructui similis est, quia ea morte extinguatur, sicut usufructus. cap. 33. n. 7. lib. 1.
- Pensionarius fructus beneficii non percipit, sed is qui titulum habet, qui tamen inest usufructuario similis. c. 33. n. 10. l. 1.
- Pensio ecclesiastica, ut frequenter contingit certae pecuniae, non fructuum quantitas est à possessore beneficii solvenda. c. 33. n. 11. l. 1.
- Pensiones locationis rei venditae ad quem pertineant. c. 33. n. 18. 19. & 20. l. 1.
- Pensio fundi antea locati, & postea venditi, ante messium & vindemiarum tempus ad emptorem integre spectat. c. 33. n. 21. l. 1.
- Idem est in pensione exacta, vel cedente post venditionem factam, antequam fructus colligantur, ibid. n. 22. lib. 1.
- Secus est si fundus vendatur, post fructus ipsius perceptos, ante tamen diem pensionis solvenda, nam pensio haec ad venditorem pertinet, nisi venditio ea lege fiat, ut venditor expellere non possit eosque vendi iniquos, ibidem, num. 23. & n. 24. lib. 1.
- Pensio domus locatae, & postea venditae, indistincte pro rata ad emptorem pertinet. c. 33. n. 26. l. 1.
- Pensionis ecclesiasticae rata non soluitur secundum consuetudinem & stylo Romanae Curiae, cap. 33. n. 35. lib. 1.
- Pensio rei locatae, seu merces, ad sciendum, quae sit iusta, in dubio consuetudo praeterita inspicitur, scilicet quanti ea res, seu sibi similis locari solita est. c. 39. n. 67. l. 1.
- Periculosum est dicere quod tale sit in particulari peccatum mortale, necne, si auctoritas expressa ad id non accedat. c. 7. n. 35. l. 1.
- Percussiones clericorum qui sibi ipsis in itinere pugnos & pedes impeggerunt, leues sunt, cap. 3. n. 19. lib. 1.
- Percussiones aliquem cum spingarda papyro eiecit tempore catinispriuij, tenetur. c. 6. n. 132. l. 2.
- Persecutus per tempus aliquod in excommunicatione, potest puniri ante annum poenae aliqua temporali. c. 12. n. 2. l. 1.
- Per peccatum in loco sacro scienter commissum sit ei sacrilega iniuria mortalis, vel venialis, secundum qualitatem modumque peccati ibi commissi. c. 31. n. 5. lib. 1.
- Sed quomodo hoc intelligatur. ibid. n. 35. l. 1.
- Permanens indurato animo per annum in excommunicatione, contra eum, tanquam suspectum de haeresi, procedi potest, c. 1. n. 20. Et quomodo hoc intelligatur. n. 21. & 22. l. 1.
- Possessor beneficii soluens pensionem praeteriti temporis sui antecessoris, poterit pro eo, quod sic soluerit, convenire praedecessorem, si vivit, qui fructus percipit, &c. c. 1. n. 114. lib. 1.
- Possessor beneficii tunc de munus conueniri potest pro pensione praeteriti temporis, quando is possit recurrere contra heredes percipientis fructus, alias fecus. c. 1. n. 112. lib. 1.
- Possessio beneficii virtute executorialium contra possessorem decretarum non est capienda inuito neque renitente possessore (quamvis alias possit propria auctoritate capi) aliter capta possessio iure attentari tenetur, iuxta stylo & praxin Romanae Curiae, cap. 4. n. 28. lib. 1. & num. 29. casus praedictus in vna Archidiaconatus Sabugal Ciuitate, refertur. lib. 1.
- Possessor quando certus est, nominatim citandus est, non per edictum & proclama. c. 34. n. 34. lib. 1.
- Quod praemaxime procedit, cum agitur de transfrenda possessione de vno in alterum, ibid. num. 35. lib. 1.
- Possessione antiquiori probata, noua & recens praesumitur clandestina, c. 34. n. 52. Hoc procedit, nisi constaret antiquum possessorem iuste possessionem amisisse. ibid. n. 53. quod in dubio non praesumitur, sed potius contrarium. ibid. n. 54. l. 1.
- Possessio noua praesumitur clandestina, antiquiori probata, praecipue si hoc fuerit allegatum, cap. 34. num. 52. & num. 55. imo allegari & articulari debet, quod aduersarius clam possidet respectu antiquioris possessionis, lib. 1. & quomodo probetur bona fides iunioris possessoris, ibidem, numer. 56. lib. 1.
- Quod procedit, nisi constaret antiquum possessorem iuste possessionem amisisse, hoc autem in dubio non praesumitur, sed potius contrarium, ibid. num. 53. & 54. lib. 1.
- Possessor male fidei nullo tempore, etiam immemorabili praescribit. c. 34. n. 68. l. 1.
- Possessor male fidei in aeternum ex Pontificis constitutionibus praescribit. c. 34. n. 69. lib. 1.
- Possessor bonae fidei, etiam re vitio reali affecta, potest praescribere longissimo tempore, nempe quadraginta annorum. c. 34. n. 70. lib. 1.
- Sicque intelligenda est communis sententia, quae habet quod remedium cap. reintegranda 3. quaest. 1. durat perpetuo vsque ad triginta annos, ibid. n. 71. lib. 1. In Regno tamen Neapolitano Regia constitutione prouisum est contra millesimum etiam successorem in quem possessio semel vitio affecta transit. ibid. n. 81. lib. 1.
- Possessor bonae fidei, & cum titulo, absque vitio reali, habens causam à bonae fidei auctore titulato potest praescribere tempore ordinario decem inter praesentes, & viginti inter absentes, & contra eum non competit remedium, cap. reintegranda 3. q. 1. cap. 34. num. 72. l. 1.
- Quod non procedit in casibus, in quibus ratione & personatum privilegio maius tempus ad praescribendum requiritur, ut in Ecclesia. ibid. num. 73. lib. 1.
- Possessores annales & triennales post annum & triennium sunt tuti in beneficialibus per regulas Cancellariae. c. 34. n. 74. lib. 1.
- Possessor nouus cum titulo antiquiori sine titulo praesertur interdicto uti possideatis. cap. 34. num. 77. lib. 1.
- Possidens de praesenti ex duobus titulis à diuersis dominis habentibus, praesertur in Publiciana. c. 34. num. 60. lib. 1.
- Postquam semel causa coram iudice tractata ceperit, illius manus non egreditur, sicque in ea inferior intromittere se non potest, nisi ex Principis commissionione. c. 2. n. 2. l. 2.
- Potestati publicae licet permittere, ut in aliqua ciuitatis

& Verborum.

- ris parte sint meretrices, cap. 7. num. 26. sed contra numero 29. Non tamen licebit permittere lupanaria, conflituendo eis patronos, & locando domus catus quam locentur honestis, ut in numero 27. locari tamen meretrici domum ad meretricandum in ea parte ciuitatis, in qua permittitur eas habitare, non erit peccatum, ut in numero 28. lib. 2.
- Potentia coeundi est, quae requiritur ad hoc ut matrimonium validum contrahi possit, non vero requiritur quod contrahentes possint generare, c. 16. num. 8. l. 1.
- Potestas vel Capitaneus alicuius ciuitatis, si sit excommunicatus, eorum iudices impediuntur de causa cognoscere, c. 1. n. 85. l. 1.
- Potus maxime noxius est corpori & animae: vir inebriatus vacillat. c. 4. n. 18. l. 2.
- Plerumque ob culpam vnius tota prouincia vel ciuitas submittitur Ecclesiastico interdicto, cap. 30. n. 8. lib. 2.
- Plenitudo potestatis dicitur res odiosa. cap. 2. num. 8. lib. 1.
- Praxis obinuit, ut tempore, quo hoc examen fit, licentia simul ad persistendum, & renuntiandum nouitius concedatur. c. 1. n. 30. l. 2.
- Praxis monitoriam. cap. 11. num. 82. & seqq. l. 1.
- Praxis procedendi in denuntiatione Euangelica. c. 11. n. 90. & seqq. l. 1.
- Praxis hodierna in tribunalibus Ecclesiasticis, muliere petente diuortium ex causa saeuicia, idque in continentem probante, ut deponatur, ex quibus processerit. c. 24. n. 6. l. 1.
- Praxis recepit, ut generalis excommunicatio feratur aduersus participantes cum excommunicato, generali monitione praemissa aduersus ius canonicum: nihilominus tamen nisi feratur specialis, ut est praedictum, non ligat, c. 4. n. 32. & n. 43. refertur praxis vera & iuridica excommunicandi nominatim participantes cum excommunicato. lib. 1.
- Praxis refertur, ut minor dos dari debeat contrahendo cum stuprata, quam non contrahendo cum ea. c. 37. n. 9. l. 1.
- Precaurium morte concedentis non finitur, cap. 26. n. 2. lib. 1.
- Preces importunae metui aequiparantur. cap. 37. n. 16. lib. 1.
- Pretium commune alicuius rei, veluti domus, vel praedij, de praesenti, hoc est, in promptu, considerari debet, omnibus suis partibus ac qualitatibus perpenis & altimatis, ac proinde si domus, vel praedium fructiferum vendatur secundum valorem proprietatis cum fructibus percipiendis, vsque ad terminum solutionis pretij considerari debet, cap. 38. num. 18. l. 1.
- Pretium iustum mercium minutatim venditarum non videtur iustum earundem mercium omnium simul venditarum ad creditum. cap. 39. num. 42. l. 1.
- Præcepti finis extirpatus, & ad quem praecipitur ordinatur, scilicet cultus interior per fidem & charitatem, non est id quod praecipitur, & ideo non cadit sub praecipito. c. 11. n. 15. l. 1.
- Præcepta non obligant ad intentionem praecipientis, vel ad finem extrinsecum, sed ad id tantum quod praecipitur. c. 31. n. 12. l. 1.
- Præcepta omnia moralia, non in sensu spirituali & metaphorico, sed secundum plenam litteram intelligenda sunt. c. 31. n. 13. l. 1.
- Præcepti specialis vis est consideranda ad hoc, ut necessitudo sit circumstantia illius consideranda. cap. 31. num. 14. l. 1.
- Præcepti sanctificationis Sabbathi vis, non ad internam dilectionem, quae est finis praecipiti, cum ipse non cadat sub praecipito, sed ad exteriorem cultum spectat. c. 31. n. 18. l. 1.
- Præceptum de colendis festis, non est arctius Christianis quam Iudaeis de Sabbatho colendo, imo laxius. c. 31. n. 23. l. 1.
- Præceptum diuinum de non occidendo, seipsum occidentem comprehendit. c. 3. n. 1. l. 2.
- Præcepta legalia, seu iudicialia legis Veteris, non astringunt nisi quatenus nouo Testamento approbata fuerint. c. 11. n. 91. l. 2.
- Præceptum nullum continetur in lege Euangelica, quod non sit naturalis iuris, exceptis de Sacramentis atque fidei praecipitis. c. 21. n. 8. l. 2.
- Præcepta Veteris Testamenti quaedam sunt iudicialia, quaedam vero moralia, quaedam autem ceremonialia. Iudicialia quae nonnulli legalia appellant, pertinent ad iustitiam hominibus exhibendam, iusque vnicuique tribuendum, ex quibus leges Veteris Testamenti censentur, & horum obseruatio iudicibus ipsis incumberebat. Moraliam ad dictamen legis naturalis spectant. Ceremonialia autem de his agebantur quae ad cultum diuinum, ad reuerentiam, honorem, & obsequium Deo exhibendum statuebantur. c. 21. n. 12. l. 2.
- Præcepta iudicialia, & ceremonialia Euangelica, lege lata omnino cessauerunt, cap. 21. numero 13. lib. 2.
- Præcepta mortalia legis Veteris adhuc vim habent, & perpetuo habebunt, non auctoritate legis Veteris, sed ex eo quod sint natura ipsa instituta, & à Christo Iesu in Euangelio eadem ratione, qua & naturali debuerunt, & sunt praecipita. c. 11. n. 15. l. 2.
- Præcepta iudicialia etiam possunt, post Euangelicam legis praedicationem lege lata à Principe iterum statui, imo tamen seruabuntur tanquam ex Veteri lege, sed quia nouiter lege humana constituta sunt. c. 21. n. 16. & seqq. l. 2.
- Præcepta ceremonialia mortua sunt, & mortifera obseruantibus ea post Euangelicam legis edictum: iudicialia vero mortua sunt, non tamen sunt mortifera, quae possunt iterum à Principe statui sine peccato ad eius principatus legitimum. Illud autem de ceremonialibus dictum legitur. cap. 21. num. 19. & 20. lib. 2.
- Præcepta ceremonialia Veteris Testamenti minime possunt à Principibus Christianis noua lege lata institui. c. 21. n. 18. l. 2.
- Prædium vnum potest esse partim decimale vni Ecclesiae, & partim alteri. c. 21. n. 106. l. 2.
- Prædicator tenetur impio veritatem praedicare, quamuis certo sciat illum minime creditum. cap. 38. n. 7. lib. 1.
- Prædicatoribus etiam spiritualia seminantibus temporalia debentur ad sustentationem, non autem ad emendam praedicationis verbum. cap. 29. num. 21. lib. 1.
- Prælati vel curatos non excommunicatus non tenentur in Sacramentorum administratione vitare parochianos sibi subditos occultos excommunicatos, quando volunt ab eo recipere Sacramenta, imo ea tenentur ipsis ministrare, quamuis hi male faciant se illis ingerendo. cap. 1. numero 49. lib. 1.
- Prælati proprius potest absolueri ab excommunicatione incurfa à iure, extra suum Episcopatum, & parochiam. c. 5. n. 33. l. 1.
- Prælati non debent ire ad videndos ludos, de quibus. cap. 7. n. 7. l. 1.

Index Rerum,

Prælati monasteriorum montium licitum est ex causa utilitatem ipsorum concernente mutare montiales de vno in aliud ad inhabitandum, c. 14. n. 11. lib. 1.

Prælati seu alius provisor, qui omisso digniori providet dignum, quamvis ad restitutionem ei non teneatur, tenetur tamen ubi alia provisio occurrerit, accuratorem rationem habere illius dignioris prætermissi pro securitate suæ conscientie, c. 11. n. 54. lib. 2.

Prælati non Canonice instituti, qui propter eorum demerita sciunt se debere privati, si postea priuentur, an teneantur ad restitutionem fructuum, c. 5. n. 9. lib. 2.

Præscriptio non incurrit impedito illius temporis, quo sui impeditur, quamvis impedimentum culpa conferre debentis præcesserit, dummodo non fuerit ordinata ad casum, c. 28. n. 6. & 8. l. 1.

Præscriptio impeditur, quando quis directe impeditur, seu inhabilitatur a iure ad agendum ipso facto, durante impedimento: secus quando venit extrinsecus impedimentum, quia tunc licet currat præscriptio datur restitutio, capite 28. num. 10. lib. 1.

Præscriptio non soluendi decimas, vt sufficiens sit, requirit cursum quadraginta annorum cum titulo vel tempus immemorale, c. 21. n. 67. l. 2.

Præscriptio potest esse quandoque vnum & idem respectu cæterorum, & consuetudo respectu aliorum, c. 21. n. 70. l. 2.

Præscriptio decimarum inducta in omnibus vno excepto, ad illud non extenditur, cap. 21. num. 79. lib. 2.

Præscriptio percipiendi decimas in aliena parochia, ad noualia minime extenditur, nisi rationabilis causa ostendatur, c. 21. n. 21. n. 78. l. 2.

Præscriptio facta de principali, ad accessoria & connexa inseparabiliter trahitur & quomodo hoc intelligatur, c. 21. n. 88. l. 2.

Præscriptio ad fututa non extenditur, cap. 21. n. 84. lib. 3.

Præscriptio est stricti iuris, & non extenditur ad non possibilia, nec ad similia, c. 21. n. 85. l. 2.

Præscribente aliquo decimas in vna villa, in qua sunt agri diuersi habentes diuersos terminos, si aliqui agri eiusdem villæ penitus inculti de nouo redigantur, ad culturam, decima inde proueniens debetur non præscribenti, sed tanquam de noualibus illi ad quem illius villæ spectant decimæ iure communi, vel antiqua consuetudine, cap. 21. num. 80. l. 2.

Præscribens decimas maiores in vno loco per tempus immemorale, si nullus alius percepit ibi decimas, poterit eas exigere, capite 21. num. 89. lib. 2.

Præscribens decimas vnus agri, nempe redditus syluæ cedræ, glandium, feni, aut herbæ, & similia, si postea ille ager nouiter procidatur, habere debet decimam frumenti, vel alterius fructus nunc primum ab agro collecti, c. 21. n. 92. l. 2.

Præscribens decimas aliquorum fructuum in vno agro, nemine præscribente aliorum fructuum decimam, videtur ius decimandi in totum acquisisse, c. 21. n. 9. l. 2.

Præscribens decimas frumenti in tali parochia, si seminetur ibi millium, vel crocus, vel herba ad tingendum commoda, quam vulgus pastel vocat, vel aliud, habebit decimam eorum, cap. 21. n. 94. lib. 2.

Præscribens decimam vnus prædij, si de nouo ibi plantentur nuces, vel vites, habebit decimam ex fructibus illarum arborum: & de lapidibus, si de nouo ibi lapides extrahantur, cap. 21. n. 95. & 96. lib. 2.

Præscribens decimas vnus partis fundi, si postea fiat noualis alia pars eiusdem fundi & quando præscripsisse censetur decimas huius partis noualis, c. 21. n. 101. 102. l. 2.

Præscribens quasdam decimas in memoribus vel Pascuis, si illa redigantur ad culturam, habebit & noualis, idem est in consuetudine, cap. 21. n. 103. & 104. nisi decima aliorum fructuum Ecclesiæ parochiali solui consueuerit, ibid. n. 105. l. 2.

Præscribens omnes decimas talis villæ, vt de vniuerso donaria quoque habebit, cap. 21. num. 115. lib. 2.

Plures ubi reperiuntur in pugna, in qua aliqui sunt interfecti & mutilati, & nascitur a quibus, au omnes, vel qui censentur irregulares: c. 6. n. 46. cum seqq. lib. 2.

Præsumptio omnis fraudis, aut metus, cessat eorum iudice, c. 1. n. 31. l. 2.

Præses alicuius oppidi, aut arcis munitæ, qui sub fidelitate & iuramento illud ab aliquo accepit, non tenetur illud restituere notorio hæretico effecto, nec alteri eius mandato, sed sibi, cap. 1. num. 20. lib. 1.

Hoc tamen procedit sequuta sententia declaratoria iudicis, nempe illum esse notorium hæreticum, alias secus, ibid. n. 21. l. 1.

Princeps in dubio non præsumitur vti plenitudine potestatis non valet, ibid. n. 7. l. 1.

Principes possunt terras ac iura sua ab usurpatoribus auferre, eoque per bellum compellere, vt que iniuste retinent, reddant, etiamsi sit verisimile multorum mortem inde sequuturam, cap. 38. num. 6. lib. 1.

Principes tute absque animæ periculo, in vtroque foro potest remittere criminis penam, quæ in satisfactionem Reipublicæ a legibus statuta fuerit, vbi ex hoc Reipublicæ damnum minime sequitur, & absque læsione privati iniuriam passialis sine partis remissione mortaliter peccat, cap. 15. n. 87. lib. 2.

Princeps non potest tollere primam citationem cum sit defensio a iure naturali & descendens, c. 16. n. 6. lib. 2.

Princeps non potest cognoscere parte non citata, c. 16. n. 7. lib. 2.

Princeps potest fundos, montes, seu prata communia alicuius ciuitatis vendere priuatis faciendo propria ipsorum & de eis priuilegia concedere, quo facto nullas in conscientia, nec in iustitia præter ipsos, aut de eorum licentia possit de illis ligna aut pascua sumere, c. 27. n. 25. l. 2.

Princeps supremus potest ex iusta causa venationes prohibere suis subditis, non tamen est eadem ratio in magnatibus custodiendam sui gratia vetandamque venationem, c. 28. n. 1. & 2. l. 2.

Princeps potest sententiam dicere iuxta propriam & particularem conscientiam, aduersus allegata & probata, imo acquisita sic faciet, cap. 29. n. 16. & 17. lib. 2.

Sed hoc publice populo manifestet, ibid. num. 19. lib. 2.

Prima tonsura, & omnes minores ordines a septennio etiam statim suscipi possunt iure nouiori, cap. 26. n. 2. lib. 1.

Primitiæ eiusdem iuris diuini, cuius sunt decimæ, esse videtur, c. 21. n. 6. & 11. l. 2.

Primitiæ

& Verborum

Primitiæ secundum consuetudinem patrie soluendæ sunt, etiam de iure naturali procedant, cap. 21. n. 11. lib. 2.

Primogenitus dicitur qui descendit per ipsam lineam, ex primogenito, c. 14. n. 57. l. 2.

Primogenia in Hispania an iuste institui, possunt in conscientia, tam facultate Regia, quam legis Regiæ tertij & quinti bonorum, cap. 14. num. 1. & seqq. præcipue num. 8. vbi opinio affirmatiua probatur, dummodo cæteri filij alimentis saltem competentibus non defraudentur, vt in num. 29. lib. 2.

Primogenia etsi iuri nature repugnare videantur, cedunt tamen in decorem & emolumentum Reipublicæ, vt hic, c. 14. n. 57. l. 2.

Primogenia nostri temporis nihilominus à legis veteris primogeniis dissimilia sunt, cap. 21. num. 18. lib. 2.

Primogenia à iure etiam gentium non modicum principium duxerunt, c. 14. n. 21. l. 2.

Primogenia à iure quoque ciuili originem ducunt: nam etsi facultas testandi à iure gentium processerit, id tamen verum est inuentione, forma autem & solemnitate atque approbatione à iure ciuili prouenit, c. 14. n. 23. l. 2.

Primogenia originem etiam ducunt à lege canonica, & etiam consuetudinaria, cap. 14. num. 25. lib. 2.

Primogenia Hispaniarum secundario & certius ab ipso Hispania regno tanquam à capite, eiusque succedendi ordine decendant, propriamque ac verissimam originem trahunt, c. 14. n. 23. l. 2.

Priuilegia concessa bonis ecclesiasticis non competunt clericis pro bonis suis patrimonialibus: ac proinde si clerici minores viginti quinque annorum lædantur, coram iudice seculari petere debent restitutionem in integrum aduersus laicum, c. 34. n. 11. & 12. l. 1.

Priuilegiatus à Summo Pontifice, vt fructus in absentia beneficij percipiat, ac si præsens esset, non ideo potest distributiones quotidianas habere, c. 15. n. 13. lib. 2.

Priuilegium ecclesiasticæ personæ concessum de decimis percipiendis, noualia, comprehendit, num. 116. contra num. 120. cum sequentibus: secus si laicis concedatur, vt in num. 117. Limitatur num. 118. si ius decimandi in vniuerso aliquo territorio, vel in aliqua villa concedatur. Item num. 119. limitatur, quando præter decimam ius decimandi concessum reperiretur, vel quando ex longa obsestantia inuestitura ita interpretata fuit per longa tempora, vt hic, cap. 21. num. 116. lib. 2.

Priuilegium est restringendum, quatenus concernit, ius tertij, licet, quando agitur de solo priuilegio Principis concedentis, latissime sit interpretandum, c. 21. n. 121. 122. & 123. l. 2.

Priuilegium Papæ concedentis omnes & quascunque decimas, vel omnem decimationem talis interitorij, comprehendit noualia, cap. 21. num. 125. lib. 2.

Priuilegium alicui concessum, quo is eximitur à solutione decimarum ex fructibus noualium, intelligendum est de his noualibus, in quibus alter non habet tempore dati priuilegij quasi possessione iuris percipiendi decimas, ne illi fiat præiudicium præter concedentis intentionem, & num. 127. ampliat in noualibus tempore datæ immunitatis prociis ex quibus decimæ debite fuissent alteri, & quomodo hoc intelligatur, c. 21. n. 126. l. 2.

Priuilegia concessum alicui de non soluendis decimis de noualibus, quomodo intelligatur, c. 21. n. 128. lib. 2.

Priuilegium immunitatis concessum alicui à solutione decimarum ex agris antiquitus cultis, an intelligatur in præiudicium eorum qui sunt in quasi possessione percipiendi decimas, ibid. c. 21. n. 129. l. 2.

Priuilegium non soluendi decimas simpliciter concessum, ad noualia non extenditur, & num. 131. limitatur, si priuilegium concedatur de non soluendis decimis de laboribus propriis, quia extenditur ad noualia quæ propriis sunt manibus, & de his noualibus semel factis nunquam decima soluetur, c. 21. n. 130. 131. lib. 2.

Priuilegium de non soluendis decimis concessum religiosis, reuocatur, si ex post facto incipit nouum esse, c. 21. n. 135. lib. 2.

Priuilegio impetrato cum limitatione, & certa moderatione, non valet impetratio secundi priuilegij facta simpliciter, c. 15. n. 92. lib. 2.

Priuatius omittens dolose defensionem proximi, cum desiderio mortis eius, cum possit eum liberare, est irregularis, c. 6. n. 116. l. 2.

Priuatius locum non habet, nisi in casibus à iure expressis, c. 12. n. 20. l. 2.

Priuatius acquisiti non solum est pena peccati, sed etiam quandoque est effectus acquisitionis iniustæ, c. 23. n. 27. l. 2.

Probari non potest, ab initio ea lege, vel hominum conuentione, dominia rerum ita fuisse diuisa atque distincta, & vnicuique distributa vt liceret cuique ligna vel pascua de fundis aliorum suis vibus necessaria; & pecoribus propriis opportuna capere, c. 27. n. 24. l. 2.

Probatio concubinitus qualis esse debeat ad puniendum clericum pena arbitraria, cap. 7. num. 74. lib. 2.

Pro adspicenda possessione rei spiritualis, an & quando licet pecuniam, vel aliam rem ita fuisse diuisa atque sequi, an liceat eam accipere, lib. 2.

Pro labore impenso in requirenda & inuenienda re iuste merces aliqua recipi & retineri potest, imo & quod fuerit ibere & sponte datum ob rei inuentæ restitutionem, c. 9. n. 27. & 28. l. 2.

Proles non est de essentia matrimonij, imo nec ætus ipse copulæ, sed solum potentia coeundi necessaria est: in qua consistit matrimonialis consensus substantia, c. 16. n. 12. l. 1.

Promittens non alij quam Titio se fundum venditurum, non tenetur absolute illi eam vendere, sed tunc demum cum alij venditurus sit, cap. 21. n. 14. lib. 1.

Promittens non vendere domum hanc, nisi tibi, idem est ac si diceret, alij quam tibi, cap. 21. num. 15. lib. 1.

Promissio homini facta per solum actum interiore non obligat promittentem in conscientia, c. 21. n. 4. lib. 2.

Pro maleficio perpetrando nihil accipi aut retineri potest, nec etiam pro labore & periculo mortis, cui mandatarus se exponit, cap. 10. num. 23. lib. 2.

Prohibens seu impediens testatorem ne aliquod legatum alteri relinquit, quando teneatur eidem ad restitutionem, c. 37. n. 10. l. 2.

Pronuntiatio iudicis an sit necessaria super hoc manifesto euidenti & notorio crimine, cap. 19. num. 20. lib. 1.

Propositum cum celebratione absque tamen promissione exteriori, vel interiori, an obliget sub reatu mortalis

B B B

Index Rerum,

mortalis culpæ. c. 22. n. 32. & seqq. n. 37. ponitur concordia inter opiniones.
 Propositum religionis habens, non tamen promittit explicite, neque implicite professionem religionis non obligatur. c. 22. n. 33. l. 2.
 Propositum deliberatum etiam ore enuntietur, atque verbo deliberatur, si promissio illius non subsiquatur expressa vel tacita, non obligat sub pena peccati mortalis. c. 22. n. 34. l. 2.
 Prorogatio instantiæ facta ab arbitris, etiam vigore facultatis à partibus sibi concessæ, debet eisdem notificari, alias non valebit. c. 16. n. 13. l. 2.
 Prouisio Ecclesiarum parochialium quomodo sit faciendâ iuxta decretum de reformatione. cap. 18. session. 25. sacri Concilij Tridentini, & bulla Pij V. c. 11. n. 11. l. 2.
 Prouisor, Vicarius & officialis generalis Episcopi, an absque speciali eiusdem mandato possit has reuerendas concedere. cap. 17. num. 14. & numeris seqq. & num. 21. pars negatiua probatur, nisi habeat ad hoc speciale mandatum, sicut nec Vacarius capitulo Sede vacante, nec Archidiaconus, vt in numero 22. & 23. Limitatur numeris seqq. lib. 2.
 Prouisor, Vicarius, & officialis generalis Episcopi in remotis agentis, potest has reuerendas dare, & quando dicatur in remotis agere, & si quis locus dicatur remotus, relinquatur arbitrio iudicis. c. 17. n. 24. & 25. l. 2.
 Potest etiam eas concedere, quando in mandato haberet specificata aliqua maiora, quam sit huiusmodi licentiam concedere, potest etiam eas concedere quando successisset aliquibus Vicariis eam facultatem habere, & licentiam huiusmodi concedere solitis. c. 17. n. 27. l. 2.
 Prouisores, & officiales, generales à capitulo sede Episcopali vacante deputari si excommunicentur ob causam officij, lucratur fructus suarum præbendarum. c. 1. n. 110. l. 1.
 Idem est dicendum in canonicis & aliis beneficiatis acceptantibus iurisdictionem aliquam Apostolicam si ob eam causam excommunicentur, quia lucrari debent fructus suarum præbendarum, sicut ceteri de quibus supra. ibid. n. 151. l. 1.
 Prouisor seu Vicarius generalis cuiuscunque Episcopi, siue Archiepiscopi monitorias generales decernere potest, & quomodo interpretati sunt hoc illustissimi Cardinales. c. 11. n. 8. l. 1.
 Prouisores, ac officiales generales rite deputari à capitulo Sede vacante, idem possunt, ibid. num. 9. lib. 1.
 Prudentia atque iudicium alicuius, cui aliquid committitur, arbitrium boni viri significat. cap. 19. n. 7. lib. 1.
 Prolorens conuiuium fecit Summo Sacerdoti, ac duobus filiis eius, & cum ebriati essent, occidit eos. c. 4. n. 8. l. 2.
 Pudicitiam in primis esse retinendam, quoniam ea amissa omnis fuit virtus, & libido in potente & honorato est deterior. c. 7. n. 5. l. 2.
 Publice excommunicatus publice est vitandus etiam ante denuntiationem, iure communi attentio. cap. 1. n. 5. lib. 1.
 Publicatio excommunicationis vbi fiat, c. 1. n. 31. lib. 1.
 Publicatio excommunicationis facta in consistorio iudicis coram paucis, non sufficit, cap. 1. num. 33. lib. 1.
 Publicatio & denuntiatio nihil ad excommunicationem addunt, c. 1. n. 36. l. 1.

Publice excommunicatus non potest alteri facultatem concedere audiendi confessiones, occulte autem excommunicatus potest, cap. 1. num. 89. lib. 1.
 Punius pro crimine mixti fori ab Episcopo pena canonica, potest per iudicem civilem puniri secundum ius civile. c. 12. n. 15. l. 1.

Q

Qualitas illa exprimentanda est, quæ moueret Principem ad non concedendum, vel difficilius concedendum. c. 15. n. 12. l. 1.
 Qualitas copule ad dispensationem quod exprimitur, stylus & communis praxis habet, & valde difficilem reddit Summum Pontificem ad concedendum. c. 15. n. 13. l. 1.
 Qualitas illa exprimentanda est, quæ etsi non sit præcepta à iure, est tamen de stylo, praxi & consuetudine curiæ exprimentanda. c. 15. n. 18. l. 1.
 Qualitates requisitæ in Episcopo eligendo, & ad sacerdotia curata. c. 11. n. 626. l. 2.
 Qualitates quæ stylo Curie vel Cancellariæ, vel consuetudine Principis exprimi consueverunt, narrandæ necessario sunt, alioquin rescriptum vitatur, quod si nec iure, nec stylo curiæ, vel consuetudine exprimi solent, cap. 15. num. 39. & 40. lib. 2. Auctor sequitur & probat communem præfatam sententiam. c. 15. n. 41. l. 2.
 Qualitas in qua lex dispositio se fundat, debet ante omnia constare. c. 19. n. 20. l. 2.
 Quando lex paritatem duos casus in vna materia, non sit extensio ad aliam materiam diuersam, c. 8. n. 70. lib. 2.
 Quandoque vnum & idem potest esse præscriptio respectu certorum, & consuetudo respectu aliorum, c. 21. n. 70. lib. 2.
 Quando non liceat iniusta impedimenta in spiritualibus pecunia remouere, c. 23. n. 53. cum seqq. vbi late de eare dissectur, & distinguitur. lib. 2.
 Quando ille aduersus quem est præsumptio iuris & de iure, vere scit esse veritatem pro se, & in iudicio, vel agit, vel conuenitur vt rem illam consequatur, vel restituatur iste condemnatus parere tenetur sententiæ, nec potest recusatè restitucionem, vel à iudicio desistere sub prætextu quod veritas sit in contrario. c. 25. n. 5. l. 2.
 Quando is qui possidet aut debet, non tenetur offerre nec ite ad domum creditoris, nec aliquid facere nisi petatur ab eo, nunc etiam de iure Canonico illo non petente præscribetur. c. 26. n. 5. l. 2.
 Quandoque ex causa etiam absque culpa, diuino & humano iudicio pena pecuniaria inferitur, cap. 30. n. 46. lib. 2.
 Quarta an Episcopo debeatur ex relictis confratris, c. 35. n. 7. l. 1.
 Quæ non sunt voluntaria per se vel ratione sua, sed per accidens ratione sua causa, non sumunt illam bonitatis, aut malitiæ dominationem, quæ illis conueniunt si essent in seipsis voluntaria, sed illam, quæ conuenit causæ in qua dicuntur esse voluntaria. c. 4. n. 101. l. 2.
 Quæstio facti etsi de re spirituali à laico diffinita potest, c. 34. n. 17. lib. 1.
 Qui amat periculum peribit in illo, & exponens se periculo probabili peccandi peccat tale peccatum quale periculum est. c. 1. n. 68. l. 1.
 Qui ante Calendas stipulatur proximas, similis est ei qui Calendis stipulatur, cap. 26. num. 6. lib. 1.

Qui

& Verborum.

Qui sacris initiatur in vigesimo secundo anno, non promouetur ante vigesimum secundum, c. 26. num. 9. lib. 1.
 Quisque potest suam conscientiam conformare, cum qua maluerit ex duabus opinionibus diuersis probabilibus. c. 15. n. 23. l. 1.
 Qui vino ciboque se immergunt, stolidi, ignaui, obtusique sunt, raroque longæui sunt, facile egrotant, difficiliter curantur, à corporis vitibus animæque virtute quam primum desistantur, huncque deliri, & omnibus contemptui, ludibrioque sunt, adeo vt necessarii ac familiares omnes eis interitum optent. c. 4. n. 46. l. 2.
 Qui post cibum & potum etiam minimum diuina celebrauerit, excommunicationi subiacet, & Consilium Bracharense seuerius animaduertens in hoc est rigidum. c. 4. n. 75. l. 2.
 Qui absque eius culpa, dolo tamen alterius in ebriatus esset, & omnino inebriatus homicidium committeret non tenebitur aliqua pena ob prædictum homicidium. c. 4. n. 93. l. 2.
 Qui in rixa, vel prælio interfuit ad dissuadendam rixam vel prælium, licet inde non nihil animi suorum parti, & non nihil timoris aduersæ redderetur, non sunt irregulares, nisi verbis pacem, animo vero & facto rixam suadeant. c. 6. n. 48. & 49. lib. 2.
 Quicumque pugnaverit in bello iniusto, & in eo auxilium & opem dederit, si inde sequuta sit mors, aut membri mutilatio, erit proculdubio irregularis, c. 6. n. 66. l. 2.
 Qui rem inuentam detinet, nec domino reddit, furtum committit, & quomodo hoc intelligatur, c. 9. n. 2. lib. 2.
 Qui bene præfunt presbyteri, duplici honore digni habentur. c. 11. n. 6. l. 2.
 Qui facit contra conscientiam, ædificat ad gehennam, c. 11. n. 7. lib. 2.
 Qui legis humanæ auctoritate aliquid facit, non peccat, nisi ea lex diuinæ contraria sit. c. 14. n. 36. lib. 2.
 Qui præscripsit iurisdictionem in vno territorio, potest illam exercere aduersus aduenas & forenses, quamvis aduersus illam nuncupatim non præscripserit. c. 31. n. 109. l. 2.
 Qui præscripsit ius eligendi in certa ecclesia, censetur & præscripsisse ius postulandi, alio non existente in possessione postulandi. c. 2. n. 21. l. 2.
 Qui præscripsit decimas personales habitantium in tali loco, si quis de nouo venerit, & ibidem habitauerit, ab eo quoque decimas habebit, contra Rebussum. c. 12. n. 112. l. 1.
 Qui calore concupiscentiæ inflammatus aut bene potatus, non tamen ebrius omnino, iurat vxorem ducere, compellitur eam ducere: & similiter qui sic occidit hominem, non excusatur à toto, quin sit mortale. c. 22. n. 13. l. 2.
 Qui iurandi assiduitate iuraret se Hierosolymam iterum, si iterum iurauerit, ad voti adimplerionem non tenetur, propter defectum actualis deliberationis. c. 22. n. 25. l. 2.
 Quilibet fratrum constituat propriam lineam, & alter de alterius linea non dicitur. c. 14. n. 55. l. 2.
 Quoties in maioratus successione dubitatio incidit, interpretatio accipienda est à regni successione, c. 14. n. 26. l. 2.
 Quoties in lege, vel alia dispositione non potest reddi nisi vnica tantum causa, vel ratio, illa habetur pro expressa. c. 15. n. 73. l. 2.
 Quotiescunque quis certus est non peccasse mort-

liter contra obedientiam Ecclesiæ, tutam conscientiam habere potest nullam excommunicationem incurrisse apud Deum nec esse priuatum Ecclesiæ suffragis, licet quandoque possit eum propter falsam præsumptionem accere, ab externo fidelium cœru. c. 16. n. 17. l. 2.

R

Ratio differentia inter partem legitimum administratorem bonorum filij ingredientem religionem bonorum in communi capere & alios usufructuarios eandem proficientes respectu amissionis, præd. vsusfructus, vel non amissionis nulla sufficiens dari potest. c. 1. n. 100. l. 2.
 Ratio prima quare primogenia licita sunt & permessa, est propter bonum publicum. cap. 14. n. 2. lib. 2.
 Ratio secunda, quare primogenia sunt licita, est quoniam bonorum diuisione patrimonii maxime extenuantur. c. 14. n. 6. l. 2.
 Ratio tertia est, quoniam ex hac maioratum institutione nobilitas & familiarum dignitas sustinetur: quod maxime interest Reipublicæ. c. 14. n. 8. & 9. lib. 2.
 Ratio quarta est, vt nomen & memoria nobilium qui hos maioratus constituerunt, conseruetur, pleurumque enim ea conditione sunt, vt successores nomen & arma conditorum ferant. c. 14. num. 10. lib. 2.
 Ratio quinta est, quando maioratus sit de oppidis, quorum iurisdicctio & gubernatio ad constituentem pertinet, quia per vnicum dominium, castra & iurisdictiones, rectius, & tutius gubernantur, & propter discordiam, quæ facile oritur inter plures. c. 14. n. 13. l. 2.
 Alia plures causæ instituendæ primogenia reddi possunt, vt hic remissine, ibid. num. 13. lib. 2. Ex ratione finali tantum potest argumentum elici, vel extensio, non tamen ex impulsina. c. 14. n. 20. l. 2.
 Ratio differentia inter vim illatam rebus rationabilibus, & irrationabilibus. c. 24. n. 9. l. 2.
 Ratio differentia inter filios ante & post hæresin natos, assignata à Calderino diluitur. cap. 30. n. 42. lib. 2.
 Rebellis antequam priuaretur beneficio, potest illi renuntiare: idem in clerico periuro & in alio quocunque criminoso. c. 5. n. 34. & 35. l. 2.
 Receptum simoniace dissoluto pacto ante collationem rei spiritualis, restituendum est ei qui dedit. c. 23. n. 19. l. 2.
 Receptum simoniace, simonia vtrinq; executioni mandata, cui sit restituendum. c. 23. n. 20. & n. seq. lib. 2.
 Recipiens Ecclesiam parochialem, ad sacerdotium promoueri non intendens, vt infra annum eius fructus percipiat, illam postea dimissurus, nisi voluntate mutata promotus fuerit, ad restitutionem fructuum tenetur, nec est necessaria ad hoc sententia: hoc tamen intelligendum est in foro conscientia: scus in exteriori, vt in num. 21. Idemque est in retentione beneficij, vt in num. 23. Comprenderit etiam ille qui dubio esse animo ordines suscipiendi, vel intentione eos suscipiendi sub conditione, nisi, &c. vt in num. 22. & 24. lib. 2.
 Quid in aliis beneficiis non curatis, c. 5. num. 20. & 25. lib. 2.
 Recipiens ordinem vel beneficium, si aliquid dederit aliis, vt imperent à prælato hoc ignorante, committit

BBB 2

Index Rerum,

committit simoniam, ac proinde tenetur. &c. c. 23. n. 18. lib. 2

Recipiens ordines factos ab occulte excommunicato, vel ab heretico, si ab ecclesia erat toleratus, non solum recipit Sacramentum, sed etiam executionem Sacramenti, unde etiam postquam sibi id contulerit, poterit adus illius ordinis exercere absque dispensatione. c. 1. n. 80. l. 1

Recte aduerbium significat, id est, iuste, y bien y derechamente, c. 1. n. 85. lib. 2. Consequitur ex suprad. aduerbium Recte, positum integre, debere intelligi secundum ius, hoc est, mortuo iam patre, c. 1. n. 68. l. 2

Rector, Decurio, vel tabellio ciuitatis vel villæ, aliue officia perpetua habentes committentes delictum priuatione dignum, an interim pendente processu possint renuntiare huiusmodi officiis, capit. 5. num. 46. cum seq. & num. 50. quod non, quando propter delictum sunt privati ipso iure officio. l. 2

Rector Ecclesiæ mundus esse debet, vt hic late exponitur. c. 7. n. 4. l. 2

Reges plures ob vitium luxuriæ fuerunt interfecti & expulsi a Regno. c. 7. n. 6. l. 2

Rex noster Philippus optime se habet in prouisione Episcoporum. c. 11. n. 2. l. 2

Regum c. 11. declaratur. c. 30. n. 30. l. 2

Reges, Duces, Marchiones, & similes, qui habent dignitatem non per electionem, sed successiones, tenentur implere omnem contractum & conventionem, sicut quilibet successor priuatus. c. 36. n. 3. l. 1

Regula iuris, Velius scandalum nasci permittitur, quam veritas relinquatur, declaratur c. 38. n. 3. & 20. & seq. lib. 1

Regula taciti & expressi idem est iudicium, & ea quæ habent, expressionem eorum quæ tacite insunt, nihil operari, quomodo intelligantur c. 11. n. 57. l. 2

Regula Cancellariæ de exprimendo vero valore beneficii in impetratione rationes. c. 15. n. 80. l. 2

Regularis neque vllus etiam alius hodie post Concil. Trident. potest confessiones secularium, etiam sacerdotum audire, neque ad id idoneus reputatur, nisi aut parochiale beneficium, aut ab Episcopis examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis datur, obtineat. c. 6. n. 8. l. 1

Regulares nec in minori ætate, neque sine diligenti examine ordinentur priuilegiis quibuscunque ad hoc penitus exclusi. c. 16. n. 38. l. 1

Reipublicæ maxime hoc conuenit, vt scemina abstentia sint, siquidem omnis mulier vinolenta, eadem quoque meretrix est. c. 4. n. 28. l. 2

Relatum dicitur esse in referente, & cum omnibus suis qualitatibus vere & proprie, specialiter & expresse, c. 15. n. 108. l. 2

Relictum pro causa dotis necessario intelligitur pro matrimonio carnali. c. 33. n. 21. l. 1

Religionis vbi sit mentio, intelligitur cum effectu. c. 11. n. 21. l. 2

Religiosi fornicando adulterium committunt, cap. 7. n. 45. lib. 2

Religiosi omnes, tam exempti, quam non exempti, de possessionibus suis, tam acquisitis quam acquirendis decimas integras soluere debent illis ecclesiis, quibus eadem possessiones & terræ sunt decimabiles, nisi specialia iure vel priuilegio sint muniti. c. 21. n. 133. lib. 2

Religiosi priuilegiati de soluendis decimis eas tenentur soluere de possessionibus acquisitis post Concil. Lateranense, etiam si eas propriis manibus & sumptibus excolant, c. 21. n. 136. l. 2

Religiosis est prohibitum absoluerè excommunicatos à canone, nisi in casibus à iure expressis vel per priuilegia Sedis Apostolicæ concessis, c. 5. n. 23. lib. 1

Religiosi possunt extrahi à religione, vt promoueantur ad Episcopatum, quia est maius bonum, c. 17. n. 7. lib. 1

Religiosi, qui Sacramenta conferunt sine speciali licentia proprii sacerdotis, excommunicantur ipso facto, præter Sacramentum penitentia: nam illud est mendicantibus indultum ex priuilegio, debent tamen hodie regulares esse approbati ab Ordinario loci Episcopo, ad audiendas confessiones. c. 30. n. 31. lib. 1

Remedio canonis reintegranda 3. q. 1. pinguis est prouilum spoliatis ad recuperandam suam possessionem, & est penitissimum remedium, generaliusque & vtilius inter omnia remedia possessoria, & cum aliis omnibus concurrit. c. 34. n. 1. l. 1

Remedium d. c. reintegranda, producit specificum ius agendi & est nouum, & competit vbi quis iniuste & sine culpa cecidit à possessione sua. c. 34. n. 2. l. 1

Remedio c. reintegranda, est agendum coram iudice ordinario rei. c. 34. n. 3. l. 1

Remedium d. c. reintegranda, competit etiam laicis pro rebus profanis recuperandis. cap. 34. num. 4. lib. 1

Remedio d. c. reintegranda, an coram iudice Ecclesiastico agere possit Episcopus vel alius clericus spoliatus per laicum. c. 34. n. 6. l. 1

Remedio c. reintegranda, an agi possit coram iudice laico, quando spoliator & spoliatus essent clerici, vel si tantum spoliator esset clericus super causa beneficiaria. c. 34. n. 1. 6. cum seq. lib. 1

Remedium c. reintegranda, an debeatur & detur contra singularem successorem titulo & bona fide possidentem qui causam habuit à bonæ fidei auctore? cap. 34. num. 51. & seq. lib. 2. & n. 59. referuntur plurimi auctores, vltra 40. n. tenentes partem affirmatiuam magis communem opinionem. Canonistarum l. 1. & n. 63. referunt alij prope 40. auctores negatiuam sententiam probantes, quæ est magis communis Legistarum, verior & tenenda, quæ absque dubio procedit, si tertius hic singularis possessor cum tit. & bona fide per tantum temporis spatium rem possiderit, vt legitime eam præscripserit, vt in n. 64. l. 1

Remedium dict. c. reintegranda, durat perpetuo vsque ad 30. annos, & quomodo hoc intelligatur. c. 34. n. 70. & 71. l. 1

Remedium d. c. reintegranda, est inductum, ne is qui aliena occupauit, in peccato mortuus iaceat. c. 34. n. 61. l. 2

Remedium d. c. reintegranda, non est inuentum ad iustos possessores perpetuo inquietandos, contra nonnullos Doctores aliud volentes, c. 34. num. 62. lib. 1

Remedium d. c. reintegranda non competit contra bonæ fidei possessorem, & cum titulo absque vitio reali habentem causam à bonæ fidei auctore titulato, si legitime rem præscripserit. c. 34. n. 72. & 73. lib. 1

Remedium d. c. reintegranda, non datur male fidei possessoribus, c. 34. n. 76. l. 1

Remedium d. c. reintegranda, conceditur contra singularem successorem cum bona fide, sed tamen sine titulo. c. 34. & n. 82. l. 1

Remedium d. c. reintegranda, conceditur contra singularem successorem cum titulo & bona fide, quando titulus fuit habitus post possessionem. c. 34. n. 83. l. 1

Remedium

& Verborum.

Remedium d. cap. reintegranda, datur contra singularem successorem cum titulo & bona fide causam habentem ab auctore vitioso vel male fidei. c. 34. num. 84. lib. 1

Remedium d. c. reintegranda, datur contra singularem successorem cum titulo & bona fide, quoties res est affecta vitio reali, vel ob furtum commissum, vel ob vim impulsiuam, quia tunc præscriptio ordinata locum non habet: fecus longissimi temporis 40. annorum. c. 34. n. 85. lib. 1

Remedium quod Hispani del interim vocant. c. 34. num. 103, & 107. Galli recedentiam vel casum nouitatis vocant. ibid. n. 106. l. 1

Remedium interim est præparatorium iudicij possessorij principalis atque plenarij. cap. 34. num. 104. lib. 1

Remedium interim est iudicij summariissimum possessorium, vt nonnulli ita nominant. cap. 34. num. 105, & an liceat hoc casu appellare, vide verbo Appellare. lib. 1

Rempublicam nullam totius orbis legitimus diuersa pretia constituisse mercibus à suis ciuibus vendendis præserti pecunia, & ad creditum, sed semper taxatur idem pretium de præserti & ad creditum soluendum. c. 39. n. 37. l. 2

Renunciare non censetur quis regulariter iuri attentatorum sibi quæsitio contra attentatam post appellationem per discretionem eiusdem. c. 16. num. 27. lib. 2

Renunciatio filij bonorum parentis in vita eiusdem, ac cum eiusdem licentia facta, tacite intelligitur facta, si ipsi filio deferatur, & non alias. c. 1. n. 55. lib. 2

Renunciatio in fauorem mentione criminis non facta, an sit valida. c. 5. n. 32. lib. 2

Renunciatio beneficij facta cum fraude non est admittenda. c. 5. n. 43. & 52. lib. 2

Renunciatio beneficij facta etiam in manibus inferioris ea intentione, vt alij conferatur, nulla conditione vel pacto expressis, valet, & renunciatus non admittit simoniam etiam mentalem, cap. 23. n. 75. & vide n. 76. & 77. vbi idem in confidentia simili, vel quod resignatus cedit in fauorem alterius à resignante nominandi, cessante pacto, modo & conditione. lib. 2

Res Ecclesiæ iure antiquo ad modicum tempus, hoc est, intra decennium locari poterant, cap. 8. n. 5. lib. 1

Res sequestrata deficientibus aliis bonis, potest vendi pro alimentis, & aliis sumptibus arbitrio iudicis. c. 5. n. 87. lib. 2

Res quæ subiacent restitutioni, & quæ prohibentur alienari, possunt pro sumptibus alimentorum alienari. c. 5. n. 86. lib. 2

Res prohibita alienari, non potest ad decennium, vel vltra alienari. c. 8. n. 22. lib. 2

Res debita aut communis non est proprie nec verè debita, præcipue cum debeat ad vtilitatem communis, vt contingit in beneficiis & publicis maneribus. c. 11. n. 50. l. 2

Res empta ab alio ex pecunia mea, non efficitur mea, sed illius, qui eam sibi emit. c. 18. n. 36. l. 2

Res acquisita ex contractu nullo ob defectum solemnitaris consensu contractuum non deficientem, & cessante dolo alterius partis, non est restituenda in animæ iudicio, quia contractus tenet in eo foro, sicut electio beneficij non serua iuris canonici forma: quidquid in contractu celebrato ab vxore sine licentia mariti. c. 25. n. 10. lib. 2

Res per fideicommissum relicta, & per testatorem

alienati prohibita, quamuis præscribi non possit, maxime antequam existat conditio fideicommissi, tamen post purificationem fideicommissum præscribitur sine titulo tempore 30. vel 40. annorum c. 26. n. 3. l. 2

Rescriptum Papæ continens diuersas gratias, non vitatur per subreptionem in vna. cap. 15. num. 61. lib. 2

Rescriptum tendens ad agendam vel confirmandam conferendamque concessionem primam, debet mentionem prioris facere, alioquin erit subreptitium. c. 15. n. 93. l. 2

Resistere licet iniquis Principibus ac iudicibus & iniuræ sententia. c. 24. n. 35. l. 2

Restitutio non est necessaria ad subduendum tempus impedimenti excommunicationis de medio. c. 29. n. 9. lib. 1

Restituere quis non tenetur, quoties re aliena indiget ad subleuandam propriam necessitatem data ipsius debitoris extrema necessitate, cap. 40. num. 4. lib. 1

Fallit nisi creditor sit in eodem articulo extremæ necessitatis. ibid. n. 5. l. 2

Restituere an quis teneatur, vbi extrema necessitas non est, sed tamen debitor habita ratione status & dignitatis grauissimam pateretur ex restitutione iacturam, si modo læne detrimentum ex ca dilatione creditori imminet, cap. 40. num. 6. vbi ponitur sententia affirmatiua, & num. 12. ponitur distinguendum opinio, lib. 1. Sed num. 7. ponitur opinio humanior & tenenda, nempe negatiua, quæ procedit, dummodo debitor hoc casu parimonia vtatur in viuendo intra vltimum gradum decentie sui status, quia non debet laute, oppare & splendide viuere, & pompose vestiri, & filias nuptui magnis dotibus tradere, sicut si non esset obligatus ad restitutionem, sed in omnibus moderate procederet, referendo superflua, & si non potest filias æqualibus nuptui tradere, aliis tradat, quibus minores dotes sufficiant: faciendum enim, quod possunt hi debitores ad restituendum, & in aliis bene & cum timore Dei se habentes, possunt absolui per confessarium, & communicare sacramentaliter: illi vero, qui de eo quod possunt semper procrastinant, & annuatim restitutionem promittunt, & non faciunt, non videntur absoluedi, nisi prius faciant, vel efficaciter negotium disponant, vt executionem habeat nec etiam communicandi, quatenus ad iudicium confessoris spectat, ibidem, numero 8. lib. 1

Secundo fallit eo casu, quo creditor vel dominus, cui est facienda restitutio, sit in æquali vel prope æquali necessitate, vel incommodo rei, qua debitor, quia tunc integre statim ei est facienda restitutio, quamuis debitor pauper omnino remaneat, ibid. n. 10. & 11. an hæc limitatio procedat in debitor bonæ fidei. lib. 1

Restitutionem vsque ad mortis articulum differentes, versantur in aperto periculo, & nonnunquam in manifesto iacent peccato, cum possint, & teneantur in vita facere. c. 40. n. 14. l. 1

Idem est dicendum de illis, qui ambigentes an id, quod habent, alteri debeant, nolunt in sua vita id iudicio discernere, sed satis ducunt, si proponant in testamento id hæredi suo mandare, ibid. num. 15. lib. 1. Idem est omnino iudicandum de illis, qui sub mortis articulo, cum ipsi possint per se restitutionem facere, id reuunt, arbitantes satis esse id hæredibus iubere,

ibid. num. 16. lib. 1. Hoc potissimum periculum in magnatibus imminet, quorum testamenta nunquam, aut vix heredes complent, sed satis se fecisse arbitrantur, ut quam restitutionem aius patri, & pater sibi testamento præcepit, eandem ipse aliis recentibus onustam filio iubeat, quam ipse postea committat nepoti, &c. ibid. num. 17. lib. 1. Secundo limitatur, nisi mortuus omiserit restitutionem in vita faciendam, sciens eam suam heredem melius facturum, proponens, quod si aliud crederet, ipse statim restitueret. ibid. num. 18. lib. 1.

Restitutio in integrum peti debet coram iudice illius, contra quem petitur. c. 34. n. 8. l. 1.

Restitutions alicui certæ personæ ad faciendum nunquam quis tenetur, quando ex restitutione multo malus damnum pareretur restituens, quam res esset ipsa, ac valere posset læso, ex ratione de qua hic. c. 38. n. 10. lib. 1.

Restitutio ablati vel alias debiti, statim facienda est, aut petenda dilatio ab eo, qui vsum rei concedere potest. c. 40. n. 1. l. 1.

Posiunt tamen species & casus aliqui constitui, quibus boni viri arbitrio ipsa restitutio differri possit. ibid. n. 2. lib. 1.

Nempe propter inopiam & paupertatem debitoris, quia non tenetur quis restituere eo casu, quo non potest restitutionem animo deliberato executioni mandare. ibid. n. 3. lib. 1.

Restituere post mortem iustus, si fiat monachus ordinis mendicantium, qui nihil proprium habere possunt in communi, aut in particulari, an statim post professionem id restituere teneatur, vel expectanda sit mors naturalis ipsius, ita ut interim bona illa permanere debeant apud venientes ab intestato ipsius monachi. cap. 1. num. 60. cum sequentibus, lib. 2.

Restitutio in quibus casibus ex suprad. inducitur, arbitrio boni viri fienda est, iuxta modum hic positum. c. 11. n. 77. l. 2.

Restitutio tunc est facienda ad arbitrium prudentis viri, quando elector nondum animo constituerat huic dare, & erat in via. c. 11. n. 78. lib. 2.

Restitutio ex interdico vnde vi. potest peti, cum præsumptio iuris non adest reo spoliati, licet actori contraria sit. c. 21. n. 76. lib. 2.

Retentio multo facilius conceditur quam petitio. c. 8. n. 60. lib. 2.

Retentio sicut transit in singularem successorem creditoris, ita etiam contra singularem debitoris creditorem. c. 8. n. 61. lib. 2.

Retinens beneficium Ecclesiasticum, quo est priuatus ipso iure, dicitur intrusus requiritur tamen sententia priuationis vel declaratoria. Item aliis modis dicitur quis intrusus, vt hic. cap. 5. num. 19. lib. 2.

Retineri non potest pro debito res, quæ ad creditorem peruenit cum vicio. capite 8. numero 61. lib. 2.

Retineri licite non potest, quod contra voluntatem domini est acquisitum, ibid. capite 23. numero 27. lib. 2.

Reuelare quando quis præcipitur sub pœna excommunicationis, quod sciuerit talem rem, intelligitur de eo, quod quis scit, & probare potest, nisi prælatus is sit, qui prodesse potest, & non nocere, in secreto tamen tenetur quis reuelare prælato, vt corrigat occulte tanquam patri, si hoc intendat facere prælatus, cap. 11. numero 21. & 22. lib. 1.

Reuelare neque propalare in secreto, neque in aperto nemo tenetur suis expensis, nempe si oporteret, ire alibi ad probandum. c. 11. n. 23. l. 1.

Reuelare quis non tenetur quod facere non potest, sine magno sui detrimento, vt latius hic. cap. 11. num. 25. lib. 1.

Reuelare non tenetur ad monitorias, qui aliquid audiuit à leuibus personis non fide dignis, vt hic. c. 11. n. 71. lib. 1.

Reuelare quis non tenetur peccatum secretum si reus est omnino emendatus, vel cum correctione fraterna speratur emendatio. capite 11. numero 73. lib. 1.

Reus interrogatus de crimine, an illud commiserit quando contra se veritatem dicere teneatur. cap. 11. n. 39. & 42. l. 1.

Reus interrogatus à iudice iuris ordine seruato, tenetur omni iure veritatem dicere, cap. 15. n. 15. lib. 1.

Rei contra ius requisiti possunt ac debent quacunq; vt amphibologia vitari sermonis citra mendaciam c. 11. n. 41. l. 1.

Reus qui verosimiliter timet iniuste esse damnandum, tenetur fugam arripere, si potest, cap. 24. num. 41. lib. 2.

Reus qui in actu executionis sententiæ pœnâ mortis continentis aliquo casu ceciderit in terram illasus, an fugere possit, vel sit liberandus tanquam innocens. c. 24. n. 42. & 44. l. 2.

Rusticus qui falconem perditum reperit, cum ictis & sonaliis, si falco interit eius culpa, an domino tenetur. c. 6. n. 6. l. 2.

Rustici non debent venari apros ac ceruus, & id genus bestiarum, sed referuntur ingenuis, ex causis de quibus hic. c. 28. n. 7. l. 2.

S

Sacerdos excommunicatus, denunciatus, vel notorius clerici percussor, quamuis suspensionem habeat jurisdictionem propter excommunicationem, membrum tamen est ecclesiæ (licet præcisum) per fidem informem: ac vero hæreticus, apostata, & schismaticus, non solum vni jurisdictionis suspensioni sunt, verum etiam jurisdictionem eradicata fide funditus amiserunt, cum non sint membri ecclesiæ, &c. c. 1. n. 69. l. 1.

Sacerdotes in sua ordinatione accipiunt facultatem absoluendi à peccatis saltem in habitu, & illa habitualis, & inefficax facultas reducitur in actualem & efficacem per legitimam subiectionem penitentis. c. 6. n. 3. & 4. l. 1.

Sacerdos simplex potest absoluere à peccatis venialibus, & qua ratione id possit. c. 6. n. 10. l. 1.

Sacerdos etiam ad satisfaciendum damnum passo compellendus non est ad reuelandum furem, qui sibi id in penitentia confessus fuit, c. 11. n. 15. l. 1. Et vide n. 74. vbi quod nullo modo reuelare debet, nisi, &c. lib. 1.

Sacerdos quilibet licet per sacerdotalem characterem accipiat potestatem, & jurisdictionem habitualement ad absoluendum à peccatis, actualement tamen, quæ ad id est necessaria, non recipit, nisi eam habeat ordinariam vel delegatam. c. 27. n. 4. & 5. l. 1.

Sacerdos an possit sibi retinere quod superest ex pietatis sibi datis pro Missis dicendis, si minoribus eas sibi celebrari faciat. c. 29. n. 32. l. 1.

Sacerdos cognoscens carnaliter filiam spiritualement committit. Idem quando est ex eius parochia. c. 7. n. 47. l. 2.

Sacerdos

Sacerdos magis peccat cognoscendo carnaliter filiam spiritualement, quam uxorem alterius. c. 7. n. 63. l. 2.

Sacramenta Ecclesiastica licitum est cuiunque tam in necessitate, quam extra, percipere à quocunque per simplicem excommunicationem præciso, si non fuerit nominatim excommunicatus, publicatus vel denunciatus, aut manifestus percussor clericus, perinde ac si non esset præcisus: secus alias. c. 1. n. 31. & quomodo hoc intelligatur. n. 47 & 48. lib. 1.

Sacramenta suscipere Ecclesiastica vel rem diuinam audire, attentio iure communi à clerico notorie concubinario non licet etiam sine vlla monitione superioris. c. 1. n. 44. Hodie secus est, nisi clericus publicus concubinaris fuerit nominatim. lib. 1.

Sacramentum Penitentis non est exhibendum cuiuscunque excommunicato. c. 1. n. 51. l. 1.

Sacramenta Ecclesiastica non licet regulariter accipere à præcisus ab Ecclesiâ, quos Concil. Constantinense vitari præcipit, neque cum illis alio modo communicare in diuinis, nec extra. c. 1. n. 54. l. 1.

Sacramentum Baptismi, an in casu extremae necessitatis liceat recipere ab huiusmodi præcisus, vel etiam hæreticis, cap. 1. n. 55. lib. 1. Et quid in Sacramento Penitentis in articulo mortis, vbi alius minister deest, ibid. num. 56. & seq. & num. 61. & seq. lib. 1.

Sacramenta nullo modo recipi possunt ab extraneo parochia, maxime fratribus mendicantibus, nisi cum licentia proprii parochi, præter Sacramentum Penitentis: alias excommunicantur religiosi. c. 30. num. 31. lib. 1.

Sacramentum Eucharistiæ, & necessitate imminente, nempe mortis periculo licite potest post alios cibos sumi, non tamen consecrari. c. 4. n. 77. l. 2.

Sacrilegium est crimen simoniae, atque ideo naturali, diuinoque iuri contrarium, vt nulla possit confuetudine excusari, si pro spirituali Sacramentorum gratia pecunia, vel quidquid pro ea estimatur, accipiat. c. 29. n. 1. l. 1.

Sanguinis menstruosi contactu plura mala subsequuntur, de quibus hic. c. 7. n. 12. l. 2.

Sanitas est animæ & corporis sobrius potus, & vinum multum potarum irritationem, & iram, & ruinas multas facit. c. 4. n. 15. l. 2.

Scholares suffragia præstantes in provisione cathedralium, tenentur eligere digniorem sub pœna peccati mortalis. c. 11. n. 84. l. 2.

Scholares suffragia præstantes, non testes, sed vere electores esse. c. 11. n. 86. l. 2.

Scindentes atque asportantes ligna ex alienis fundis suis vibus necessaria, vel pascua suis pecoribus opportuna ex pratis alienis priuatis, an peccent, & ad restitutionem teneantur, cap. 27. n. 1. & seq. cum suis limitationibus. lib. 2.

Scindentes arbores syluestres iure communi attentio, etiam si ex eis ligna asportent, furtum non committunt, neque infamia latronum. c. 27. n. 2. & 3. lib. 2.

Scindentes vel asportantes ligna, vel pastum ex sylua communi ciuitatis, vel villæ, vel ex pascuis communibus eiusdem quoad non teneantur, nisi stragem magnam fecerint, aut si capiuntur. Limitatur num. 20. nisi sola exactione pœnae communitas de consuetudine se satisfactam redderet. Ampliatur in oppidis propinquis memora communia habentibus, vt in num. 22. vbi limitatur, cap. 27. n. 19. lib. 2.

Scriptor potest retinere quinternos pro mercede, c. 8. num. 56. lib. 2.

Scriptura publica requiritur ad hypothecam in casu lemporem. C. de locat. c. 8. n. 20. l. 2.

Secretum confessionis sacramentalis nullo modo, etiam ad saluandum totum regnum, reuelandum est, nec etiam in causa matrimoniali ad id compellendus est sacerdos. c. 11. n. 49. Et vide in num. 56. & n. 47. vbi limitatur, lib. 1.

Sequelstrum honorum non habet locum in casibus, in quibus pro delicto bona non confiscantur ipso iure. c. 5. n. 60. l. 2.

Secundum D. Ambrosium apud sapientes iudices venia datur his, qui per vim deliquerunt, & de sola leuitate illos damnari dicit. c. 4. n. 99. l. 2.

Seducens virginem, dormiensque cum ea, tenetur eam ducere in uxorem. c. 17. n. 1. l. 1.

Seducens & corrumpens virginem, an ad prædicta duo copulata teneatur hoc est, ducere & dotare eam, vel adimpleat dotando. c. 37. n. 7. l. 1.

Semen verum est stilia, quæ in se calidum continet spiritum, & à cerebro excernitur, & per spiritualement medullam in membra genitalia descendit, & cum in medullam spinæ peruenit, renes confectum petit, ex ipsisque per medios testes in pudenda penetrat. c. 16. n. 11. l. 1.

Semen viri sufficit ad generationem, etiam si semen feminae non conuertatur. c. 16. n. 17. lib. 1.

Senatores supremam tenentur indicare secundum allegata & probata, vel possint ex propria & priuata conscientia contra publicam sententiam dicere. c. 29. n. 2. lib. 1.

Sententia excommunicationis lata abique vlla præiudicatione, an sit valida, cap. 16. n. 1. & seq. per totam questionem. lib. 2.

Sententia lata sine citatione etiam in fauorem absentis, est ipso iure nulla. c. 16. n. 10. l. 2.

Sententia declarationis non requiritur neque est necessaria, vbi aliquid ita notorium est, quod nullam excusationem habet, ac neque possit aliqua tergiversatione celari. c. 1. n. 3. sed contra n. 16. lib. 1.

Sententia declaratoria requiritur regulariter, vbi cumque pœna aliqua pro crimine etiam ipso iure infligitur. c. 1. n. 4. lib. 1.

Sententia lata à iudice publice excommunicato est ipso iure nulla. c. 1. n. 79. lib. 1.

Sententia lata necdum à iudice delegato publice excommunicato, sed etiam ab ordinario est nulla. ibid. num. 75. hoc tamen procedit, quando huiusmodi iudex est nominatim excommunicatus & denunciatus, vel notorius clerici percussor, c. 1. n. 76. lib. 1.

Sententia excommunicationis publice lata intelligitur, si iudex eam tulerit in loco, vbi publice iudicare consuevit, hoc tamen hodie non procedit. c. 1. n. 78. lib. 1.

Sententia excommunicationis, siue lata à iudice vel à iure in dubio intelligitur de maiori. c. 7. n. 22. l. 1.

Sententia Pastoris siue iusta, siue iniusta, timenda est. c. 4. n. 33. lib. 1.

Sententia excommunicationis non debet imponi nisi pro culpa & peccato mortali, siue sit à iure, siue ab homine. c. 7. n. 23. & 24. lib. 1.

Sententia interlocutoria del interim durat vsquequo feratur definitiua super possessorio ordinario. c. 24. num. 113. lib. 1. Quid si fuerit appellatum à sententia lata super possessorio ordinario contra eum, pro quo fuit in hoc iudicio summario pronuntiatum, vide ibid. 114. lib. 1.

Sensus testatoris cum manifestus est, verborum interpretatio nulloquam tantam valet, vt melior sensu existat. c. 32. n. 48. lib. 1.

Separati

Separari an possit matrimonium ex causa leuitate inter virum & uxorem, & plura circa materiam. c.24. per totum, lib.1
 Sermones prolati vulgari lingua iuxta communem vsum loquendi interpretandi sunt, sed prolati in litterali sermone secundum artem litterarum, vel grossum modum loquendi. c.21. n.5. lib.1. Loquentium qualitas, & conditio in proposito etiam attendenda est. ibid. n.6. lib.1
 Seruus pœnæ hodie nemo bene natus à principio ex supplicio sic, & sic non perdit libertatem, neque matrimonium dissoluitur. c.1. n.69. l.2
 Seruus pœnæ non erit hodie damnatus ad mortem, siue civilem vel naturalem, cum possit testari vt in ll. Reg. c.1. n.72. l.2
 Serui pœnæ dicebantur in metallum damnati, & in opus metalli, & si quid eis in testamento datum fuerat, pro non scripto erat, quasi non Cæsaris seruo datum, sed pœnæ. c.1. n.70. l.2
 Seruire prelato ea intentione vel pacto, vt sacerdotium vel præbendam conferat, an sit simonia. c.23. n.66. & seqq. lib.2
 Simonia est seruire principaliter prelato spe consequendi ab eo beneficium Ecclesiasticum, deficientem etiam expressa pactione. c.15. n.4. lib.2
 Simoniæ definitio aut descriptio, & num.20. quod effectus rei promissæ non requiritur ad simoniam internam, sed ad externam. c.23. n.1. lib.2
 Simonia est hæresis, quamuis simoniacus non sit proprie hæreticus, vt in num.5. vbi quod reipia & factio videtur profiteri errorem hæreticum, vt hic c.23. n.3. lib.2
 Simonia à Simone Mago nomen accepit, & quare, & in num.6. vbi quod fuit hæreticus, & n.7. c.23. num.4. lib.2
 Simonia duplex est, altera prohibita, quia simonia, altera simonia quia prohibita, vt hic latè declaratum sigillatim. c.23. n.11. lib.2
 Simonia est, si electione facta à maiori parte, aliquid detur contradicenti electionem de voluntate electi etiam turbata, & cetera, vt hic cap.23. num.26. lib.2
 Simonia expressæ & mentalis differentia. c.23. n.48. lib.2
 Simonia mentalis est, quando intentio principalis in mente est dandi vel accipiendi aliquid pro spiritualibus, sine qua non fiet actio: secus si sit intentio secundaria, sine qua actio fiet. c.23. n.51. lib.2
 Simonia in foro exteriori probatur per coniecturas, & præsumptiones, in foro autem conscientie iudicatur per solam veritatem. c.23. n.82. l.2
 Simoniacus protinus nulla expectata sententia tenetur beneficium per simoniam acquisitum resignare. c.23. n.22. l.28. & 29. l.2
 Simoniacus mentalis an teneatur ad restitutionem eius quod accepit, latè hic, c.23. n.31. & seqq. examinatur. lib.2
 Simoniacus mentalis quare non teneatur ad restitutionem, vsuarius vero mentalis tenetur, plures rationes differentie assignantur. c.23. n.38. & num. seqq. vbi n.46. & 47. vna ratio noua, quæ vera videtur, redditur. lib.2
 Simoniæ conventionalis consummatio ab vtraque parte an requiratur ad hoc, vt pœna excommunicationis, & restitutionis fructuum apposita contradicenti vel recipientem beneficia simoniace procedat. c.9. n.2. lib.1
 Simoniacus de iure communi regulariter priuari debet per sententiam. c.9. n.3. lib.1

Simonia ex sola traditione rei spiritualis ob pretium committitur ad incurrandam sententiam excommunicationis, licet pretium non soluat: secus est de conuerso, quia traditione pretij si res spiritualis non tradatur, non committitur simonia subiecta censuris Ecclesiæ, quamuis incurrat crimen simoniæ. c.9. n.8. lib.1
 Simoniæ crimen sacrilegum est, atque ideo naturali diuinoque iure contrarium, vt nulla possit consuetudine excusari, si pro spirituali Sacramentorum gratia pecunia, vel quidquid pro ea restimatur, accipitur. c.20. n.21. l.1
 Simoniacum esset soluere aliquid conbeneficiariis in electione, præsentatione, vel admissione ad possessionem. c.29. n.26. lib.1
 Simonia non est dare, vel accipere temporale alia ratione quam pro pretio quærendi spirituale, puta pro sustentatione ministri, vel pro liberalitate vel elemosyna, vel pro solutione obligationis vel alias. c.29. n.13. lib.1
 Significatio propria dictionis, Ante, est excludere illud cui præponitur, cap.26. n.11. Et illud dicitur ante, quod omnino ante est. n.12. lib.1
 Significatio propria & genuina huius dictionis, cessatio, plane inducere videtur cessationem penitus à diuinis eam, quæ distinguitur à prohibitione illa, quæ per interdictum decernitur. cap.10. num.3. lib.1
 Si quis sibi, vel alteri præbendam procurans, sit alij obstaculo, ne eam obtineat, idque faciat non vt alteri noceat, sed vt sibi, vel amico prosit, non tenetur ad restitutionem, & quid si id faciat ex odio & malo animo alterius procurans nocumentum. c.11. n.71. & seqq. lib.2
 Si quis ex consuetudine antiquas perciperet decimas, noualia tamen eius territorij non habebit: si vero de noualibus habeat titulum coloratum, tunc quadraginta anni sufficiunt ad præscribendum decimas noualium, sicut in alijs decimis. c.21. n.81. & 82. lib.2
 Si quis ira aut calore percitus, aut mortis metus, quæ rationis iudicium tollerent, votum emitteret, non obligaretur: secus vbi illa rationis lux persistat, quæ facere potest, aut meritum, aut mortale delictum, quia tunc votum obligat. cap.22. num.10. lib.2
 Si quis non intendit facere quod promittit, nec promittere quod dicit, sed nugari aut seducere, in foro interiori non obligatur, in exteriori vero tenetur & compellendus est adimplere, nisi ante iudicis tribunal suam intentionem se non obligandi deducat, & probet. c.22. n.25. l.27. & de probatione vido num.29. lib.2
 Sobrietas virtus valetudinem nostram conseruat, corporis, animæque sensus ad vltimum vsque vitæ nostræ finem perducit integros atque incolumes. c.4. num.45. lib.2
 Sola consuetudo ius succedendi tribuit, cap.14. n.61. lib.2
 Somnus non est de substantia digestionis, vt quis dicitur ieiunus, sed satis est quod sit perfecta digestio, ad hoc vt clericis celebrare possit sine dormitione. c.4. n.78. l.2
 Spiritualia non sunt neganda laicis propterea auctoritate, sub prætextu cessationis ab oblationibus, sed ministranda prius sunt libere, & postea compellendi ad præstandas oblationes. c.21. n.152. lib.2
 Spiritualia vendentes conformantur Simoni Magi intentione: ementes vero actu: ill autem in actu Giezi imitantur. c.21. n.9. l.2
 Spiritualia

Spiritualia gratis sunt concedenda. cap.22. num.10. lib.2
 Spadones qui dicantur. c.16. n.1. l.1
 Spadones quibus ambo testiculi extracti sunt (vulgo dicti capones) an matrimonium contrahere possint? c.16. n.1. & seqq. lib.1
 Spadones quamuis non possint se vltro coniungere per verum matrimonium, aramen quantum ad cohabitationem, & communicationem officiorum domus, possunt se in totam vitam confederare & obligare, vt femina seruiat viro, & vir alar feminam, non tamen erit matrimonium, sed societas quedam civilis reputatur: periculosissima tamen est hæc confederatio. c.16. n.5. & 6. l.1
 Spadones vt contrahere possint matrimonium praxis obtinuit. c.16. n.9. l.1
 Spadones, vt Medici & Philosophi affirmant, nisi alias natura frigidi sunt, aliquid in modum feminis emittunt, aut emittere possunt, quod Medici Arabes Aquadim appellant, etsi non prolificum neque album, sed incoctum. c.16. n.10. l.1
 Spoliator conueniendus est coram suo iudice laico vel ecclesiastico respectiue, & etiam potest contemni coram iudice ordinario competenti illius loci, vbi commissum spolium est. c.34. n.5. l.1
 Spoliator ex occupatione rei ecclesiasticæ sacrilegium committere dicitur, si certum sit quod cum spoliasset: secus si dubitaretur, nam tunc super illa qualitate tribuente iurisdictionem est cognoscendum. c.34. n.15. l.1
 Spoliatus ante omnia est restituendus interdicto vnde vi. c.34. n.58. l.1
 Spoliator notorius, etiam attentata benignitate iuris Canonici, appellare non potest, cap.34. n.95. lib.1
 Spoliatus non est restituendum ante omnia quoties ei obicitur atque obstat exceptio, quod neque possidet, nec possidere potest. c.21. n.72. l.2
 Statutum in synodo Constantiensis de excommunicationis non vitandis ante denuntiationem, præterquam in notorio clerici percussore, saluberrimum institutum fuit ad sedandas timoratas conscientias, adimendisque scrupulos. c.1. n.11. l.1
 Statutum seu constitutio ecclesiæ, vt clericus excommunicatus pro causa ecclesiæ lucraret fructus sue præbendæ, valet, & est seruanda, cap.1. n.147. lib.1
 Statuta condere est iurisdictionis, cap.4. num.7. lib.2
 Statutum quo cauetur, vt quilibet de collegio & confraternitate teneatur soluere singulis annis aliquid pro seruitio diuino, validum est, dummodo hoc fiat propter honestam causam, & non dicatur in statuto, ne quis recipiatur, nisi soluat eam aliamque quantitatem. c.35. n.5. l.1
 Statutum fundamentale ecclesiæ cathedralis Placentinæ quo cauetur, vt seruitores chori oriundi ex ciuitate vel diocesi assumantur & prouideantur ad præbendas & dignitates pro tempore vacantes eiusdem ecclesiæ iuste, defendi potest, ac literis exsecutoriis Regalis consilij obseruari iustum est, & quomodo prædictum statutum intelligatur. cap.11. n.36. lib.2
 Statuto stante, vt electio fiat ad annum, si fiat ad tres, non valet etiam ad annum, cap.13. num.4. lib.2
 Statutum vel constitutio vel Princeps concedens aliquid exprimens circa actum conscientiam aliter quam à iure communi sit dispositum, censetur ex hoc formam inducere. c.15. n.110. l.2

Statutum quo cauetur, illos de domo teneri pro eorum fore, est contra ius diuinum & humanum. c.30. n.16. lib.2
 Statuta & consuetudines, quibus disponitur, municipia teneri resarcire damna data in eorum finibus non debent intelligi, quando scitur à quo fuit illatum damnum, & est soluendo, quia tunc non debet quis grauari odio alterius, sed quando ignoratur, à quo damnum fuit illatum, vel scitur, & non est soluendo qui damnum dedit. cap.30. n.28. lib.1
 Statuta vel consuetudines valebunt, vt alij in pœnis pecuniariis pro commissis aliorum teneantur & puniantur, stante iusta causa, etiam si nihil vere vel præsumptiue commiserint, dummodo non corporaliter plectantur. capite 30. numero 27. & 29. lib.2
 Steriles matrimonium contrahere possunt, licet effectui generationis careant, quia apti sunt ad actum. c.16. n.14. lib.1
 Stylus vetustissimus est Romane curiæ à tempore Benedicti XII. vt quando in sacra penitentiaria gratia in foro conscientie peritur, absolutio confessori committitur literis laniatis, & nullis testibus adhibitis, nec vlla tunc fit compositio pecuniaria cum Datario: secus si in foro fori gratia petatur, quia tunc gratia cum Datario componenda est. c.2. n.14. l.2
 Stipendium pro necessaria ministri sustentatione, an possit licite ab initio in pactum deduci. c.29. n.7. & seq. lib.1
 Stipendium necessarium pro ministri spiritualia ministrantis sustentatione secundum consuetudinem approbatam, & ordinationem Ecclesiæ, ac Episcoporum constitutiones, licitum est accipere. cap.29. n.3. l.1. Quod si auctoritate superioris vel consuetudine taxatum non sit, licitum est in pactum deduci, dummodo moderate exigatur, alias secus. ibid. n.8. lib.1
 Stipendium de quo supra, si necessarium non sit pro sustentatione ministri, quia ipse aliunde eam congruam habeat, diuesque sit, in pactum deduci non potest atque exigi ab iniuris per spiritualium subtractionem ob auaritiam, quæ tunc in foro seculari præsumeretur, secus in conscientia, dummodo immoderatum non exigatur. capite 29. numero 9. lib.1
 Stipendium necessarium pro sustentatione ministri, si certum statutum ac taxatum sit, potest in pactum deduci à sacerdote paupere vel diuite. cap.29. n.10. lib.1
 Stuprum proprie est virginum defloratio. c.37. n.2. lib.1
 Stuprator non ducens stupratam, debet tanto plus ei dare propter deflorationem virginitatis, quantum oporteret dare. c.37. n.8. l.1
 Stuprans sponte volentem, ad nihilum patri euam, vel curatori puellæ tenetur quando stuprum ita occultum est, quod non sit infamata mulier, neque aliquam iacturam patiat. cap.37. n.25. lib.1. Idem si parens vel curator de lenocinio conuinceretur. ibid. n.26. lib.1. Quid si stuprans promiserit vere vel fidele se ducturum virginem, vide ibid. num.27. lib.1
 Sub legato alicui factio eius quod viuus testator præstabat, ea videntur relicta, quæ certam formam erogationis annuæ, non incertam liberalitatis voluntatem habuerunt. c.21. n.145. lib.2
 Subreptio causæ impulsivæ non videtur gratiam. c.15. num.31. lib.2

Index Rerum,

Subreptionem induerunt illa, qua ratione iuris ter-
ti, vel ob ius commune mouere possunt Principem
ad non concedendum. c. 15. n. 27. l. 2
Succedens per sententiam iudicis tenetur stare colo-
no vel inquilino, nisi locatio fuerit facta in fran-
dem. c. 8. n. 49. lib. 2
Successio ab intestato cessat, quamdiu est locus testa-
mento. c. 1. n. 65. l. 2
Successiones sunt de iure ciuili, c. 1. n. 89. lib. 2. In suc-
cessione maioratus linea recta debet semper succe-
di, vt nec successio retrocedat, nec de vna linea ad
aliam transitus fiat. c. 14. n. 46. l. 2
Successor singularis non per viam transmissionis, sed
per viam priuationis iuris, quod erat in praedecesso-
re suo, non tenetur stare colono sui praedecesso-
ris. c. 8. n. 8. l. 2
Successor singularis si approbauerit locationem a
priore domino factam, non poterit illi postea con-
trauenire: approbatio autem videbitur facta per
receptionem pensionum a colono pro illis tantum
amnis, pro quibus pensiones recepit, vt in num. 11.
Inducitur etiam approbatio, si successor singularis
dixerit colono, quod continuaret locationem ei
factam a praedecessore, & bene possessionem gub-
ernaret, vt in num. 12. Inducitur etiam approbatio,
quando emptor post emptionem dixit colono:
Volo quod sic semines, & sic facias, vt in num. 13.
cap. 8. n. 10. lib. 2
Successor non tenetur praecise stare contractui loca-
tionis, quando locator non habeat plenum domi-
nium in re, nec plenam eius administrationem, vt
usufructuarius, fideicommissarius, & possessor ma-
ioratus, & similes. c. 9. n. 47. l. 2
Successor vniuersalis tenetur stare colono. c. 8. n. 51.
lib. 2
Successor singularis Ecclesiae, an teneatur stare co-
lono. cap. 8. n. 66. & num. seq. lib. 2
Successor singularis fisci tenetur stare colono, ne
fiscus teneatur illi ad interesse. capite 8. num. 66.
lib. 2
Successor in praedatione & rectoria, tunc demum te-
netur stare colono, cum res bona fide & rite ge-
sta fuerint, & cum debita solemnitate. cap. 8. n. 73.
lib. 2
Summus Pontifex potest libere compositionem fa-
cere, ac committere causam in quam res istae in-
certi domini expendantur, vt hic, cap. 9. num. 13.
lib. 2. Procurantes huiusmodi compositiones, sunt
in peccato, donec eas adipiscantur, si cum pos-
sunt, non restitunt pauperibus, imo & post com-
positionem in casu de quo hic, capite 9. num. 14.
lib. 2
Si post compositionem comparerent veri domini,
qui sua debita legitime comprobarent, non reci-
peretur debitoris exceptio dicentis se fuisse com-
positum, vt hic. c. 9. n. 15. l. 2

T

Abellio ciuitatis vel villae, aliue officia perpetua
habentes, committentes delictum priua-
tione dignum, an interim pendente processu pos-
sint renuacare huiusmodi officis? Huiusmodi
officia publica sub hypotheca bonorum includun-
tur, & in eis executio fieri potest, & quae sita con-
stante matrimonio mulieri debetur estimatio pro
parte eius, & filio imputatur in legitimam. cap. 5.
num. 47. lib. 2
Tabernarij sunt de genere praedonum, cap. 4. num. 71.
lib. 2

Taciturnitas copulae intercedentis ante impetratam,
vel post concessam dispensationem ad contrahen-
dum matrimonium inter consanguineos vel affi-
nes, commissam ordinario loci, prius tamen quam
ab eo expeditur, an vitiet dispensationem. cap. 15.
n. 1. & seq. lib. 1
Taciturnitas veritatis ea sola nocet quae a iure praeci-
puit vt exprimat. c. 15. n. 3. lib. 1
Taciturnitas eius, quo expresso, adhuc gratia bene-
ficij concederetur, gratiam vitiat. cap. 15. num. 26.
lib. 2
Tacita hypotheca competens fisco post sententiam
in bonis delinquentis, quibus creditoribus praevi-
dicet. c. 5. n. 47. lib. 2
Tacita hypotheca videtur inducitur in fructibus. c. 8.
num. 54. lib. 2
Tactus inhonesti fugiendi. Referuntur plures qui
per mulieres fuerunt decepti, capite 7. numero 10.
lib. 2
Tantum praescriptum, quantum possessum. cap. 21.
num. 83. & numero 13. & declaratur numero 114.
lib. 2
Taurus agitari in Dominicis, & aliis festiuis diebus
in circo vel in foro, minime hodie licet sub pena
excommunicationis maioris latae sententiae ad-
uersus Principes, communitates & respublicas, ear-
umque rectores. c. 7. n. 10. l. 1
Taurus agitari an liceat, quoties ita moderate fit, vt
ex ea agitatione probabiliter credi possit non se-
quutura notabilia documenta personalia. c. 7. n. 13.
lib. 1
Taurus agitari per calles chordis longis cornibus
vel pedibus ligatos non est prohibutum. c. 7. n. 14.
lib. 1
Taurus agitari non licet per calles chordis non liga-
tos Dominicis, vel aliis festiuis diebus, portis ciui-
tatis clausis, ita vt tauri, licet velint, exire non pos-
sint. c. 7. n. 15. lib. 1
Templarij decimas laborum suorum, quos propriis
manibus vel sumptibus impendunt, soluere non
tenentur: caeteri vero religiosi de noualibus suis,
quae propriis manibus aut sumptibus, excolunt,
& de nutrimentis animalium suorum, & de hortis
suis decimas soluere non tenentur. cap. 21. n. 134.
lib. 2
Tempore interdicti celebrari possunt diuina officia
ianuis clausis submissa voce, excommunicatis &
interdictis exclusis, & campanis non pulsatis,
cap. 10. n. 1. lib. 1. Et an idem locum habeat tem-
pore cessationis a diuinis. num. 2. & seq. lib. 1
Tempus, quo quis in excommunicatione permane-
re debet, vt penis legis primae, tit. 5. de los desco-
mulgados, lib. 8. Noua Collect. Reg. puniri possit,
debet esse continuum. c. 12. n. 23. l. 1
Tempus requisitum a lege, nisi aliud exprimat, de-
bet esse continuum. c. 12. n. 24. lib. 1
Tempus quo electores sunt excommunicati excom-
municatione maioris, vel alio iusto impedimento
derenti, non computatur in tempore semestri a
Concilio Lateranensi deputato ad prouidendas
praebendas & caetera beneficia Ecclesiastica. c. 28.
n. 3. lib. 1
Tempus excommunicationis vel suspensionis, non
computatur in semestri praescripto a Concilio Late-
ranensi ad prouidendum praebendas. cap. 28. num. 4.
lib. 1
Tempora quae prouidentiam Ecclesiarum recipiunt,
quoad quid sint vtilia, quia impeditis non currunt.
c. 28. n. 12. lib. 1
Terminus datus ad eligendum a Concilio Lateranen-

& Verborum.

si, non currit quibuscunque aliis iuste impeditis,
praeterquam ibi nominatis. c. 28. n. 12. l. 1
Tertius possidens rem per vsuam ab alio acquisitam,
an & quando conueniri possit pro ea? & an ali-
nari possit titulo oneroso vel lucratiuo. c. 18. n. 39.
& num. 44. lib. 2
Testamentum conditum ab aliquo ante ingressum
religionis vel dum est, nec postea per ingressum
rumpitur, nec vitatur, siue ingrediatur monasterium
bonorum immobilium incapax. cap. 1. num. 1.
lib. 2
Testamentum eius qui postea ingreditur religionem
bonorum immobilium incapax, tunc demum per
ingressum aut professionem non rumpitur, quo-
tius illud condidit cogitans de ingressu religio-
nis: secus vero si de illo non cogitauit, quia tunc
testamentum rumpitur per ingressum religionis,
secundum magis communem sententiam. capite 1.
numero 2. & sequentibus, praecipue numero 10.
lib. 2
Testamentum factum cogitatione religionis bono-
rum immobilium incapax, sicut non infirmatur per
ingressum religionis, pariter per ipsum non confir-
matur, donec testator naturaliter moriatur. c. 1.
num. 3. lib. 2
Testamentum agnatione posthumi rumpitur. cap. 1.
num. 14. lib. 2
Testamentum ab eo conditum, qui religionem in-
gressurus est, vt per eam non infirmetur, oportet
relinqui monasterio legitimam titulo institutio-
nis: alias rumpitur per professionem: sed contra-
ria est verior & communis, & tenenda sententia,
vt in num. 12. & 13. quod si aliquid relinquatur
monasterio titulo institutionis, proculdubio non
irritatur testamentum per professionem. cap. 1. n. 6.
lib. 2
Testamentum ingressuri religionem ad sciendum, an
postea rumpatur, necne? distinctio quae iam Anto-
nij de Butrio refertur, agitatur de veritate ipsius.
c. 1. num. 7. lib. 2
Testamentum etiam factum ab eo qui cogitauerit
religionis professionem, etiam portione legitima
monasterio titulo institutionis dimissa, per pro-
fessionem, si rumpitur, quasi per capitis diminitio-
nem, secundum opinionem Salyceti & aliorum, sed
falsa est. c. 1. n. 9. lib. 2
Testamentum conditum ab eo, qui religionem in-
gressurus est, cogitante de ingressu, an valeat, & te-
neat, licet in eo non sit seruata solemnitas iuris
communis. c. 1. n. 14. lib. 2
Testamentum conditum absque illa religione bono-
rum incapax cogitatione, sequuta professione, re-
uocatur siue seipsum & bona expresse religioni di-
cauerit, siue tacite. c. 1. n. 1. lib. 2
Testamentum factum ab eo qui religionis ingressum
minime cogitauerat, professione sequuta rumpitur
solum quoad legitimam portionem monasterio
competentem. c. 1. n. 17. l. 2
Testamentum ingressuri religionem incapax bono-
rum immobilium, licet de ea non cogitauerit,
non rumpitur per huiusmodi religionis ingressum
a religione, sed imo ab ipsa vires assumit, non
altera ac si ipse ingrediens naturaliter fuisset mor-
tuus. c. 1. n. 18. & 52. lib. 2
Testamentum secundum monachi professi cum duo-
bus vel tribus testibus valebit contra primum cum
septem testibus. c. 1. n. 36. lib. 2
Testari libere permittitur a iure ingressuris religio-
nem, dummodo eo tempore cogiteret de hoc. c. 1.
num. 16. lib. 2

Testator in dubio, quando non constat vitam ten-
sore testamenti de religione cogitauerit, nec ne?
ex intervallo temporis a testamento ad religionis
ingressum id iudex arbitrabitur, vt hic. cap. 1. n. 19.
lib. 2
Testis, qui in vno est vniuus, contrarius, vel falsum
deponit, an & quando in caeteris fidem faciat, vel
non? c. 15. n. 130. lib. 2
Testes si deponant, aliquem percepisse decimas fru-
menti, & alij testes vini, non sufficient ad assignan-
dum totum genus decimarum, sed tantum in his
in quibus probant, minime namque & mixta sal-
tem curato manebunt, cum de his probatum non
sit. c. 11. n. 86. lib. 2
Testis peritarius, ob quod reus absoluitur a pena con-
fessionis bonorum fisco applicandorum, quam
incurerat, non tenetur ad restitutionem eorum:
ad damnum vero quod intulit ex suo falso dicto,
cum iuramento, vel sine eo, tenetur laeso restituen-
dum ultra peccatum mortale. cap. 28. n. 64. & 65.
lib. 2
Testis vnus quantum sufficit quantum ad excom-
municationem in genere: secus tamen est quantum
ad excommunicationem in specie, & nominatim.
c. 11. n. 94. lib. 1
Testis vnus sufficit ad impediendum matrimonium
nondum contractum, quando iuramentum de ipso
contrahendo non interuenit: is tamen testis sciens
ex sua manifestatione magnum scandalum sequu-
rtur, ad denunciandum non tenetur. c. 11. n. 28.
& 29. lib. 1
Testis vnus de auditu ad impediendum matrimonium
contrahendum sufficit, si circa impedimentum tes-
tificetur, iuxta formam a canonibus expressam.
c. 11. n. 34. lib. 1
Testis vnus ita demum sufficit ad impediendum ma-
trimonium contrahendum, quoties cum iuramen-
to assereret id certo scire, alioqui vnus testis etiam
iuratus de auditu cuius altero absque iuramento de
certa scientia non sufficeret. cap. 11. num. 31. & 32.
lib. 1
Testis, qui falsum testimonium in iudicio contra ali-
quem innocentem dixerit, ad quid teneatur. c. 3.
nem. 4. lib. 1
Testatoris sensus cum manifestus est, verborum in-
terpretatio nunquam tantum valet, vt melior sensu
existat. c. 32. n. 48. lib. 1
Textus in authent. de sanctis Episcopis, §. sed & hoc
praesenti, collat. 9. cum similibus, exorbitans est
a regulis iuris communis, & a mente testatoris,
ideo non debet extendi ad alios terminos vel ca-
sus. c. 32. n. 19. l. 1
Text. in d. §. sed & hoc praesenti, non procedit, si alia
pia causa fuerit substituta, quamuis non sit aequae
pia causa ac illud monasterium. cap. 32. n. 39. & 40.
lib. 1
Text. in d. §. sed & hoc praesenti, non habet locum,
vbi verba testatoris elata sunt, eiusque mentem si-
gnificantia, ex quibus voluit dispositionem suam
naturaliter, non autem ciuilitate, & per fictionem
intelligi. c. 32. n. 46. lib. 1
Text. in auth. de sanctis Episcopis, §. sed & hoc praesenti,
collat. 9. & eius dispositio, non est trahendus
neque extendendus ad alios casus & condiciones
quam in eo expressas, nempe nuptiarum, siue de-
fectus liberorum. c. 32. n. 45. lib. 1
Text. in authent. de sanctis Episcopis, §. sed & hoc
praesenti, collat. 9. non censetur satisfactum ex so-
lo sacerdotio. cap. 4. num. 72. lib. 1. Limitatur hoc,
si clericus bona sua dedisset capelle, cuius factus
C C c 2 sit